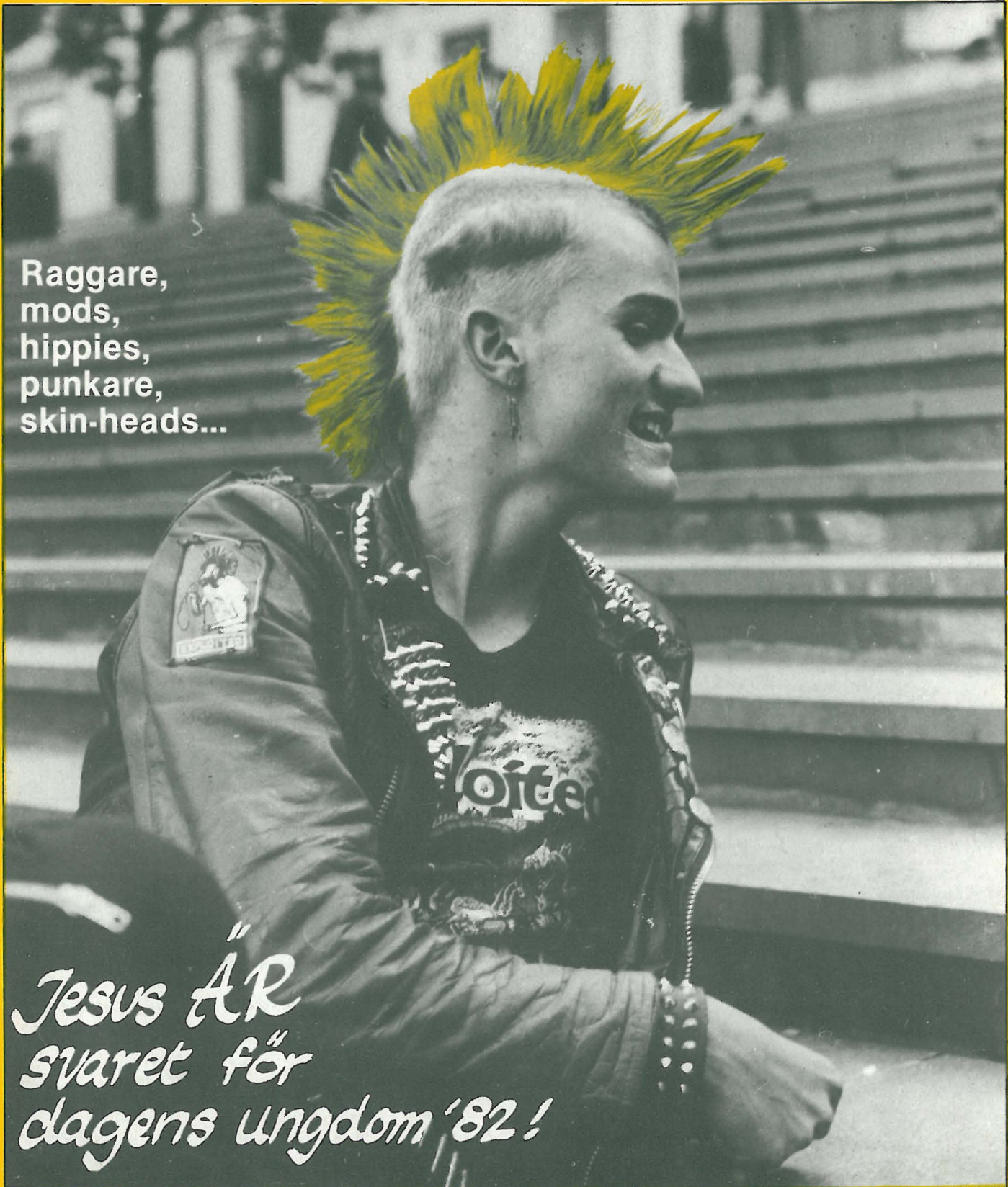

Midnattsropet

Nummer 9 • 1982 • Årg. 23 • Pris 5:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Raggare,
mods,
hippies,
punkare,
skin-heads...

*Jesus ÄR
svaret för
dagens ungdom '82!*

Jan-Olov Ceder
vid det träd
han första
gången handlade
en dos preludin.

*Från narkotika,
fängelse och
auktoritetsförakt
till ett liv med*
Kristus
som
Herre

Reportage:
Thorbjörn Helmner

Foto:
Tommy Jakobsson

Det började med gäng-
et som brukade
samlas hemma på
vårn gård i Vål-
lingby, en del av storstockholm.
Vi brukade busa och sno mope-
der eller delar.

Det är Jan-Olov Ceder som berättar om sitt liv, brokigt och dramatiskt, med en odiskutabel stockholmsdialekt som skär igenom miljön där vi sitter på Björngårdsvillans uteservering mitt i det sprakande höstfyrverkeriet vid Slottsskogen i Göteborg.

Jan-Olov berättar inte gärna och mycket om sitt livs bravader och definitivt inte med en skrytsam ton utan med en distans till händelserna som endast en livsförvandling kan skänka. Idag frälst och upprättad är hans enda vision att vittnesbördet om sin bakgrund kan nå ut till någon som är i den situation han själv var, att de kan identifiera sig, och att det kan leda någon fram till ett nytt liv i Jesus Kristus.

— Min far var övertygad ateist och kommunist efter olyckliga kontakter med frikyrklig miljö i sin ungdom och det var väl det som formade min uppfostran. Den enda kontakten med andliga värden överhuvudtaget var väl då mor någon gång bad "Gud som haver" vid sängkanten.

— Var väl annars som vanliga barn, tänkte på döden, livet och evigheten ibland. Jan-Olov tänker tillbaka på sin skolgång och poängterar hur ödesdigert bytet blev mellan sjätte-sjunde klassen då han också bytte skola.

— Vi fick nya lärare för varje ämne och det var någonting vi varken klarade av eller var mogna för. Den auktoritet som klassföreståndaren och ende läraren utövade i de mindre klasserna var plötsligt borta. Det urartade i att vi provocerade, busade och helt enkelt saboterade lektionerna ganska hänsynslöst.

I den vevan skildes också Jan-Olovs föräldrar av anledningar han då inte riktigt förstod och det fick som följd att han alltmer gjorde som han ville och utlämnades succesivt till gänget på gården.

— Minns att jag var mycket på områdets ungdomsgård. Och det var väl naturligt att man sökte sig till likasinnade, dem som ägde samma erfarenheter som en själv.

Statusgrejerna och idealen i gemenskapen blev sniffning, fylla och andra "tuffa" saker.

— Det var också där som vi började röka hasch första gångerna. "Flumkänslan" och de hejdlösa skrattupplevelsorna man fick genom "braian" var väldigt spännande tyckte vi.

Jan-Olov hejdar sig i berättelsen, tänker till och slår ut med armen i gest. — Det märkliga var att det liksom gav makt åt protesten man uttryckte i sin livsstil mot allt som uppfattades normalt. Skolan, hemmet och föräldrarna. Nu fanns ju plötsligt någonting utanför detta. Då hade vi liksom gjort rätt när vi bröt upp ifrån allt. Nu upplevde vi ju glädje och gemenskap i drogmissbruket. En helt ny värld öppnades. En helt ny kultur bröt fram. Håret växte ut och hela livsstilen anpassades med det nya.

När grundskolan tog slut sökte sig Jan-Olov in på LM-Erikssons yrkesskola för elektriker.

Där träffade jag en kompis som levde lite mer exklusivt än de andra. Fina kläder och flott stereoanläggning hemma. Det visade sig att han höll på med halvkriminella saker, ja ibland rena stölder. Hans farsa var kriminalpolis. Kompisen brukade slå sönder P-automater och tömma innehåll. Eftersom han då alltid hade gott om pengar bjöd han ut mig på pubar och stans ineställen. Exempelvis "Liverpool", prämen nere vid stadshuset och ett ställe som hette "Philips" där många kändisar kom och spelade, t ex Jimi Hendrix.

Jan-Olov minns hur han kom på idén att försörja sig och sina dyra nöjen på ett lättvindigt sätt. Han gjorde helt enkelt en egen nyckel som passade till stans P-automater av en järnbit som han filade till. Stölder som sattes i system. Hela P-platser som länsades. I och med det öppnades också möjligheterna till att köpa starkare preparat än hasch.

— En av mina kompisar hade börjat knapa preludin, men jag märkte att han blev försiktigare och påpekade att det var grejor vi måste sköta.

— Jag mädde helt underbart av det. Vi bara flöt med i allting och snackade med alla liksom. Man blev ju så otroligt snäll också. Det här var ju Livets Ört tyckte jag.

— Om någon anklagade narkotikan som farlig och vanebildande försvarade vi oss med att människor i Indien och Nepal

hade använt det i hundratals år. Man blir "klar" i hjärnan.

Men det kom andra tider i Jan-Olovs liv. En dag efter skolan och en snabbbräd bland P-automaterna satt tre kriminalare och väntade i hans mors lägenhet. Poliserna hade funnit en gammal avbruten nyckel som används vid stölderna och en del poletter från automaterna i Jan-Olovs skrivbord. Det lönade sig inte att neka. Barnavårdsnämnden blev inkopplad och han hamnade så småningom på ett av deras hem, omhändertagen för samhällsvård som det så vackert heter.

I den gemenskapen blev resultatet mer och starkare droger och hatet och föraktet växte mot allt vad samhälle och auktoriteter hette. Efter ett par månader kom domen: Tio månader på ungdomsfängelse och fem års övervakning.

— Det var den pressen som jag då utsattes för, att nu vara tvungen att skärpa mig, bli en Svensson, anpassad och etablerad, som tog knäcken på mig. Totalt.

— Försökte dock rycka upp mig efter det jag kom ut. Fick ett jobb tillsammans med min bror. Det gick en tid tills jag blev inkallad till värnplikt i Karlskrona. Jag hade blivit erbjuden frisedel men tackat nej av någon anledning. Efter en månad blev jag dock hemförlövd för en skada i foten, och nu visste jag ju att ingen väntade mig tillbaka på nästan ett år.

— Jag letade upp de gamla kompisarna och åkte till Köpenhamn och Amsterdam och köpte knark för stulna pengar. Minns bl a att vi en gång hade fem tusen piller gracedin. Hippieidealen hade nu växt sig starkare och enda ambitionen var att flyta omkring och i påtånd tillstånd må allmänt bra.

Man bodde i tält några månader bland flummarna i Växjö som försåg dem med allt de behövde eftersom Jan-Olov och hans kompisar hade tillgång till knark plus åtnjöt en viss respekt i egenskap av stockholmare.

— Vi åkte efter en tid ner till Malmö där jag och kompisarna alltmer skildes åt. De hade börjat använda morfinbas, något jag inte ville hänga med på. Dom blev helt nedsövda och det fungerade helt enkelt inte.

Det var där i Malmö Jan-Olov begick misstaget att försöka råna ett varuhus vid stängningsdags. Polisen hann upp honom i en park under det han försökte

fly och det blev ett nytt interneringsstraff.

— Jag var då helt slut som människa och upplevde på nytt den där totala hopplösheten. Jag struntade i allting. Tappade kontakten med omgivningen och satt mest ensam och drömde och filosoferade i min egen värld, helt apatisk. Väntade på en invasion från Mars eller något liknande. Det blev liksom min verklighet.

Jan-Olov förstod att fängelsemiljön skulle bli hans liv om inget radikalt hände. En eftermiddag dök det upp en sänggrupp från en frikyrka i trakten som sjöng på anstalten. Med i det kristna teamet var en nära släkting till Jan-Olov som genast kände igen honom trots hans försök att vara anonym och att inte visa några som helst beröringspunkter till något så vansinnigt som en kristen människa.

Det blev samtal i enskildhet efter sängstunden, en situation som upprepades gång på gång under de närmaste månaderna fram till Jan-Olovs frigivning.

— Han berättade om sin frälsning och om Jesus. Fastän jag inte erkände det ens för mig själv så såddes någonting i mitt liv under de där besöksstimarna. Jag hade ju genom flummarnas liv och mitt filosoferande kommit i kontakt med upplevelser som påminde om de andliga han talade om.

Efter frigivningen såg allt ut att fortsätta som vanligt. Samma kompisar, samma liv, samma konsekvenser.

— Men en dag när jag var i kontakt med det "sociala" mötte jag en kille jag genast fick förtroende för. Han berättade om ett kollektiv man startat uppe i Norrland för narkomaner och utslagna i samhället. Där man fick komma ut och jobba i skogen och fick tillbaka kontakten med både djur och natur. Jag tänkte genast och undrade om jag fick komma dit.

Där uppe i norrlandskollektivet mötte Jan-Olov ett par vid namn Alf och Solveig som han kände igen från gänggemenskapen vid Stockholms Central. De hade märkliga saker att berätta: Under ett besök på allaktivitetshuset Gamla Bro (numera maranatafolkets evangelisationscenter) där man befunnit sig i den sk poplokalen och rökt en "pipa" hade en man helt plötsligt kommit in genom dörren. Han

forts. sid. 5

UTMANING!

Profet- och lärjunga-
skolan i Stockholm

Under valkampanjen inför höstens riksdagsval har de kristna församlingarna deltagit genom att försöka aktualisera skol- och familjefrågor, och hävda sin rätt till samhälleliga bidrag till sitt ideella arbete. Partiledare och riksdagsmän har gästade och talat i olika kyrkor. Så har församlingsmedlemmarna uppmanats att lägga sin röst för något parti i riksdagen som förhoppningsvis ska bli språkrör för s k "kristna värden" i riksdagen.

Väckelsefolket har i alla tider hävdat att kristendom och partipolitik inte hör ihop. Och detta har fått politiska konsekvenser. Våra lagar som garanterar yttrande-, religions- och mötesfrihet har sin blodiga lidandehistoria i människor som inte sålt sin övertygelse, och så tvingat fram en ändring genom att offra sitt liv. Men det man förr kämpade för är för många inte viktigt idag. Rågångarna växer igen, bibelns sanningar blir utan genomslagskraft, eftersom de inte praktiseras.

Därför vill vi utmana dig till att delta i PROFET- OCH LÄRJUNGASKOLAN i Stockholm, med start den 9 oktober. Tron kommer av predikan, och predikan i kraft av Kristi ord. Låt oss pröva på!

VI HAR VARIT MED OM en underbar sommar. Under konferensen i Gårdshyttan som vi fick anledning och nåd att förlänga med en vecka, blev vi rekreerade till ande, själ och kropp. Det var en fröjd att se ungdomarna som annars är helt engagerade i vårt tryckeri eller på Gamla Bro i Stockholm, med matlagning, städning, disk, bokföring, skrivarbete, samtal och själavård. Nu hade de möjlighet att, samtidigt som vi odlade syskongemenskap med vänner från hela landet och lyssnade till en koncentrerad undervisning, också njuta av den vackra naturen i sydnärke med sol och bad. Vi upplevde alla en återhämtningsperiod med läkedom och uppmuntran på allt vis, så att vi med nya, friska krafter återvände till stenöknen och det smutsiga kvarter där Gud placerat oss att vara ljus och salt; Gamla Bro, en oas i Stockholms mest nedbrytande kvarter där prostitution, knarkhandel och våldsbrott hör till dagordningen. Vi tackar Gud för att han placerat oss här, och beder dagligen att vi ska få nåd att visa oss värdiga det förtroende han visat oss.

Från april detta år chockhöjdes hyran för Gamla Bro med 130%. Det är litet svårt acceptera att efter ett arbete, där vi utan att begära ett öre i samhälleliga bidrag, genom helt ideella insatser reparerat och ställt i ordning Gamla Bro, ska bestaffas med hyreskostnader på nära en halv miljon kronor om året. Men Herren som placerat oss på denna nyckelplats har på ett förunderligt sätt hjälpt oss igenom. Varje dag är ett stort under, med Guds ingripande i smått och stort, praktiskt och ekonomiskt. Helt klart är dock att vi på ett bättre sätt behöver utnyttja huset för att klara av hyreskostnaderna. Och då är den mest effektiva lösningen att ställa i ordning flera hotellrum. Med fem hotell-

rum till, höjs månadsinkomsten avsevärt. Vi får då också möjlighet till kontakt med flera människor. Arbeta för nödortfitt uppehålle utan kommersiella vinstintressen eller förlitande på samhällets lockande subventioner, upplever vi som en fast och rättfärdig livsstil för att leva ut evangelium. Och vi ser för varje hotellrum utvidgade möjligheter till internationellt missionsarbete.

Moussa Abna Aissa kom en natt för tio år sedan till Gamla Bros hotell i vardande och bad om husrum. Han blev undervisad om frälsningens väg, stannade kvar i syskongemenskapen, och har nu återvänt till Tunisien tillsammans med familj och ytterligare syskon från församlingen för att predika evangelium. Vilken nåd att få vara med och vinna insteg på olika missionsfält på detta suveräna sätt. Ett missionsarbete i Tunisien lett av landets egen son!

Som framgår längre fram i tidningen har vi fått öppnade dörrar i Gävle, och under tio dagar disponerar vi hotell Baltic mitt i staden. Vi såg det som en möjlighet och uppfordran att förlägga en höstkonferens där. Vi har fått kontakt med grupper av människor vi förr aldrig nått, och vi tror Gud har en speciell uppgift, för oss där. Konferensen blir tiden 25 september till 3 oktober, och därefter börjar bibelskolan i Stockholm följande lördag, 9 oktober.

Pilgrimsskolan har nu gjort höststart med hemundervisning. Föräldrar, lärare och handledare har varit samlade till skol- och missionskonferens i Örebro under en givande vecka, och dryftat olika problem med undervisningen. Läromedel har inhandlats — dyra böcker, som maranataföräldrarna själva får betala. Det är en del av priset man får betala för att fostra och undervisa barnen efter sin egen övertygelse. Och på de olika platserna där hemundervisning förekommer, har man kommit igång med studierna. Till höstkonferensen i Gävle vallfärdar man med alla eleverna för att ha en veckas samordnad undervisning i samband med mötena där.

Höstprogrammet för maranatafolket är alltså intensivt. Förutom utbyggnadsarbetet av hotellet, står vi nu också inför en akut och besvärlig bostadsbrist, eftersom ett av de hus som c a femton av medarbetarna på Gamla Bro hyrt som bostad, nu ska rivas. Men vi får ta svårigheterna som en utmaning till ytterligare steg i tro. Han som uppmanat oss att se på fåglarna under himmelen och liljorna på marken, har ännu inte en dag låtit sina barn sakna nödortfitt uppehålle.

Och nu behöver vi samlas mer än någonsin till bibelskola för att forska i det dyrbara Gudsordet som i våra dagar blivit så sällsynt; isolerat inom bibelns pärm. Ordet måste bli kött ibland oss, så att världen kan se och förstå vem Gud är. Och vi behöver undervisning, så vi får tro till att bli Ordets görare.

Med det här numret av tidningen medföljer ett inbetalningskort. Vi vädjar frimodigt om hjälp till att förbereda denna angelägna satsning. Det gäller bostäder, mathållning och annonsering. Profet- och lärjungaskolan i Stockholm är en missionsupp-gift. Låt oss inte spara på krafter och medel för att vara rättfärdighets förkunnare i denna yttersta tid. Inbetalningskortet förmedlar din kärleksgåva.

"Vi vilja meddela eder, käre bröder, huru Guds nåd har verkat i Macedoniens församlingar. Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje mitt under deras djupa fattigdom så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga och det självmant; därom kan jag vittna. Mycket enträget både de oss om den ynnesten att få vara med om understödet åt de heliga. Och de gåvo icke allenast, vad vi hade hoppats, utan sig själva gåvo de, först och främst åt Herren och så åt oss, genom Guds vilja." 2 Kor. 8:1-5

Undrens Gud är densamme idag, när vi tar honom på orden!

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08/235 230.

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen

Omslagsbild: Tommy Jakobsson

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5.50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall tråda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1982

forts. fr. sid.3

hade hälsat helt kort och sedan överaskande lagt händerna på deras huvuden och börjat be-
dja.

Den okände mannen bad om frälsning för deras liv och om att de skulle få uppleva av den helige Ande. Efter bönen gav han dem en bibel och försvann lika hastigt som han hade kommit. Övervåldigade av den upplevelse Alf och Solveig gjort under mannens bön började de att läsa ur bibeln. De märkte rent påtagligt att kraft gick ut ifrån boken och att den omgavs av ett ljussken. De läste på tunnelbanan, de läste hemma, de läste på de olika platserna man besökte och tog så gott de kunde emot vad de läste.

När Jan-Olov hörde dem berättat om de märkliga upplevelser man gjort skakades han i sitt innersta. De här var ju människor han kände, de var ju lika som han.

Konfunderad och tänkande gick dagarna tills han en eftermiddag genom omvägar fick veta att den förut nämnde Alf hade kastat allt sitt förråd av hasch han ägt, ute på en viss plats i skogen. Jan-Olov och en annan av kollektivmedlemmarna bestämde sig för att leta reda på det vilket man också lyckades med.

Men i den stunden han började röka upp det påfunna haschet slogs han av en fruktansvärd ångest.

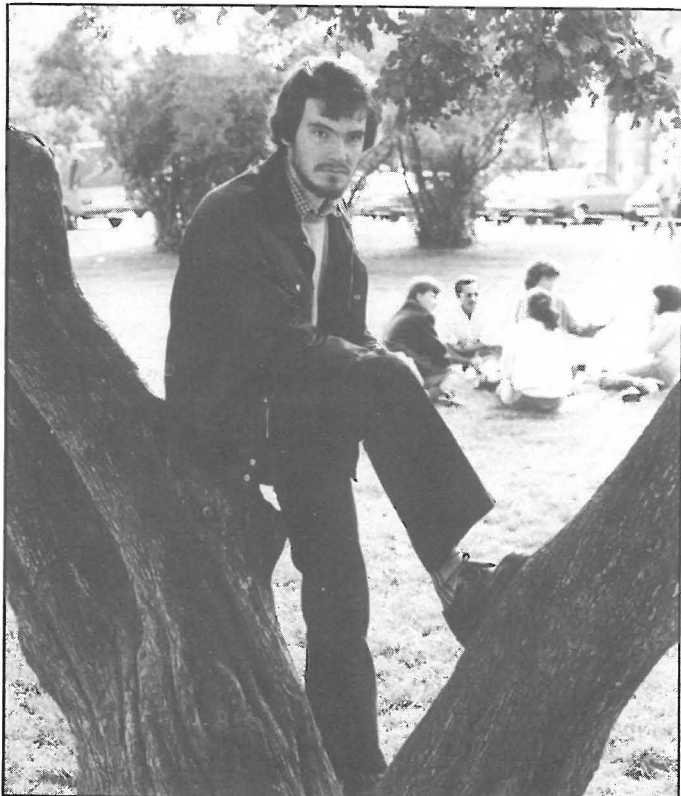
— Nu senare förstår jag att det var syndanöd jag drabbats av. Jag blev så fruktansvärt knäckt och deprimerad att jag inte visste vart jag skulle ta vägen.

— På vägen in i huset där vi bodde mötte jag Alf som märkte att någonting hänt. Jag muttrade något om att jag mådde dåligt. Då lade han sin hand på min axel och sa helt kort: Be till Gud Jan-Olov.

Jag märker att Jan-Olov får svårt att uttrycka sig när han ska berätta om den oerhörda upplevelsen han fick vara med om på sitt rum, ensam med Gud. Hur han ropade efter Guds närvaro, frågade om hans realitet, ropade efter frälsning, efter befrielse, om ting han inte kunde uttala men som han upplevde så fruktansvärt livsnödvändiga. Hur han fick uppleva den gudomliga kärleken genomströmma hela sitt väsen och se sig själv omhöljd av ljus. Hur Livets Helige Ande lyfte av bördor i hans väsen och hur sann frälsningsglädje uppfyllde honom.

Stämman skälver en aning och ögonen tåras när han utbrister:

— Jag fick möta Jesus. Och ingen i hela världen kan tvivla på att det är sant. Tyvärr är dessa rader alltför korta för att i detalj återge den underbara berättelse Jan-Olov har att för-
forts. sid. 21

Text:
Jan-Olof Ceder

VÄGVISAREN

Liv i ljus

Vi är Faderns barn, hans som bor i ett ljus dit ingen kan komma. Vi skall verkligen ära honom med våra liv, för att Han som gäva har låtit sin Ande taga sin boning i våra hjärtan. Han har på detta sätt låtit ljus gå upp i våra hjärtan, Han älskar oss med sin eviga kärlek. Han är en människoälskande Ande, och vi måste lämna alla självföretliga och människohatliga tankar bakom oss.

"Men eftersom ni stöten Ordet bort ifrån eder och icke aktar eder själva värdiga det eviga livet, så vända vi nu oss till hedningarna"

Vi måste lämna alla misslyckade försök bakom oss, alla misslyckade försök att leva upp till de värderingar, ideal och bud som står omtalat i den heliga skriften, vi måste lämna detta misslyckade försök att leva upp till en ouppnåelig kristendom. Men trots denna verkliga brist så bor ändå Hans Heliga Ande i oss, och vi får ta emot Hans kärlek genom den. Och löftet gör att Hans Ande finns tillgänglig för oss så att vi har all möjlighet att låta oss uppfyllas av Honom i tiden vi har kvar här på jorden. Trots vår brist så finns det en kraft, just för det vi skall göra nu ger Han oss kraft och det på alla områden. Just det som vi inte själva klarar av, det som Hjälparen har att ge oss, just det skall vi sträcka oss efter och räkna med. Jag vet att jag lever i Andens nya förbund och jag vill verkligen berömma mig av Kristus.

■ ■

"En sådan tillförsikt hava vi genom Kristus till Gud. Icke som om vi själva vore skickliga att tänka ut något, såsom komme det från oss själva, utan den skicklighet vi hava kommer från Gud, som har gjort oss skickliga till att vara hans tjänare åt ett nytt förbund, ett som icke är bokstav, utan är Ande: ty bokstaven dödar men Anden gör levande. Ja ännu idag hänger ett täckelse över deras hjärtan då skriften föreläses. Men när de en gång omvända sig till Herren, tagas täckelset bort. Och Herren är Ande, och där Anden är, där är frihet."

Det är inte lagar och regler som gör en kristen duglig till tjänst åt Honom här i världen, utan det är lydnad för Andens ingivelse, och trohet mot den första kärleksgåvan, som Han har lagt ned i våra liv, i var kristens hjärta, nämligen trons gåva. Genom att i uthållighet hålla fast vid den blir vi frälsta. Icke som om vi redan skulle vara frälsta eller hävda att vi är frälsta nu, utan vi blir frälsta genom det vi har kommit till, genom tron, ja Guds gåva är det, genom tron på evangelium. Det är vår tro som vi skall bekänna.

■ ■ ■

"Mina bröder jag vill påminna eder om det evangelium som jag förkunnade för eder, som ni jämväl tog emot, och som ni ännu står kvar i genom vilket ni och bliven frälsta: Jag vill påminna eder om hur jag förkunnade det för eder, såframt ni eljest hållen fast därvid — om nu så icke är att ni förgäves har kommit till tro."

Det finns en ny och levande väg, och som är naturlig för oss, som icke är din egen "frälsta, super-Andliga personers" egna utspel, utan en förkrossad och lidande tjänares väg. En som tror på att den lidande Gudasonen visade vägen för var sann tillbedjare av Fadern, för var människa som vill till livet, för var och en som vill följa Sonen, en som har Anden i sitt hjärta, där vi uppfyller lagens och bibelns krav genom Hjälparen och inte genom egna ansträngningar som hägras av ouppnåeliga livsideal. En tjänares väg som kan lida tillsammans med bröder och systrar, ett hjärta som inte är förstockat genom en kunskap som tynger sinnet, utan ett hjärta som kan ta auktoriteten från sinnet och förståndet, och ta vara på tillfället, ta vara på livet självt, på nuet, och utgå från rätten att leva av vad Anden säger i våra hjärtan. Att med den grunden vandra som en ringa tjänare men styrkt av Hans kraft för att kraften skall finnas komma från Honom. Det är det vi skall ha som vägvisare älskade vänner.

I 2 Mos. 34 händer något märkligt. Bland alla fyrfota varelser på jorden pekar Gud ut åsnan. Det fanns många andra fula djur han kunde ha uppehållit sig vid. Åsnan saknade helkluvna klövar och idisslade inte; hon var allt igenom oren. Men Gud valde ut henne. Och så sa han till sitt egendomsfolk så här:

"Men vad som bland åsnor öppnar moderlivet skall du lösa med ett får, och om du icke vill lösa det, skall du krossa nacken på det."

Vilket märkligt bud som i ett enda ögonblick totalt förändrade åsnans hela situation!

Fåret är ett rent djur. Det har helkluvna klövar och idisslar. Fåret är inte exklusivt, utan ett normalt och naturligt djur som människan älskar att umgås med. Fåret är mildt, vänligt, menlöst och värnlöst. Får har inga sadistiska tendenser eller våldsamma uttrycksmedel.

"Såsom ett får fördes han bort för att slaktas."

Han fördes bort utan protester, utan några gensägelser, utan att begagna sin makt och myndighet, utan att anropa himmelen om assistans. Han kunde ha fått himlaburen hjälp genom legioner av änglar. Men han fördes bort för att slaktas.

Golgata som förebild

Jesus sände två av sina lärjungar till staden som låg framför. Där fanns på en bestämd plats en åsna bunden. En åsna som

levde just därför att lammet hade dött.

Vi ser hela Golgata i förebildliga texter så levande illustrerat, att vi kan identifiera oss själva och vi kan sjunga så bröstet spricker: *"Det är en som har dött i stället för mig, fastän skyldig jag friheten fick"*. Vilken ton, vilken sång, vilken verklighet!

Åsnan var på ett tvåfaldigt sätt helt oförmögen att ingripa i sin situation; både negativt och positivt. Det var ägaren som bestämde redan i födelseögonblicket om fåret skulle offras eller åsnans nacke skulle krossas?

Vem är det som äger oss? Är det satan? Hade han ägt oss, då hade han krossat nacken på oss för länge sedan. Ty han kom för att stjäla, slakta och förgöra. Det är hans ärende. Men Jesus har kommit för att ge liv och övernog. Och nu sänder han sina befullmäktigade representanter in i staden som ligger där framför på väg till Jerusalem där försoningen ska förverkligas. Inne i staden ska de se en åsna stå bunden.

Här har vi det stora problemet. Mänskligheten är förlåten för snart två tusen år sedan, men är inte frigjord, därför att den inte har tagit emot försoningen. Genom hjärtats tro bliver man rättfärdig — det är alltså förlåtelsen — men genom munnens bekännelse bliver man frälst. Går vi förlorade, så är det inte på grund av arvssynden, utan på grund av otro, olydnad och gensträvighet.

Hur skulle vi kunna gå förlorade genom arvssynden? Den gamla människan är begravnen, och den gamla naturen är överlämnad åt korset. Den gamla naturen ska man inte fängsla eller sätta klacken

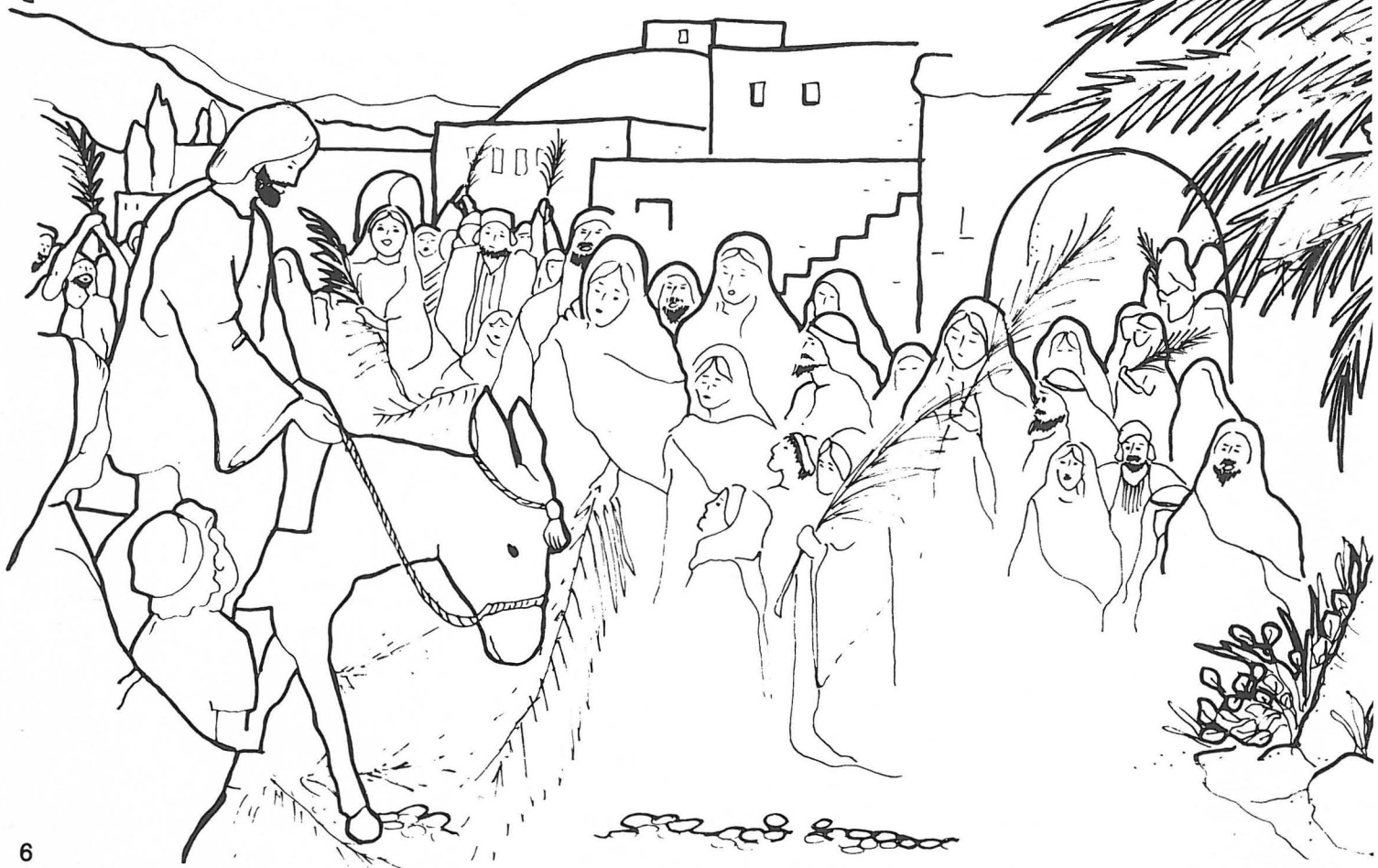
på, som jag hört någon säga. Försök du sätta klacken på den gamla naturen! Den ska inte nedtrampas, den ska överlämnas åt döden. Och det är något helt annat. Det är helgelse.

Detta verk har inte med våra prestationer att göra. Inte ens Jesus spikade sig själv upp på korset. Och det klarar inte vi heller. Det är andra som får göra det. Och det gör de så gärna. Bara vi följer, honom så kommer vi nog till korset. Vi kommer att upphöjas på samma sätt som Mästaren själv blev upphöjd; vi blir upphöjda på korset. Förbliver vi i honom, så kommer vi också att förbli med honom i döden. Döden är människans slut, men Guds början. Och vad gör han? Han försöker inte förbättra det gamla. Han föder oss på nytt, och gör oss till en ny skapelse i Jesus Kristus.

Många sitter fast

Åsnan levde, men hon var bunden. Hon kom inte längre, därför att någon ställde krav och dispositionsrätt till henne. Denne ägare hade bundit åsnan vid en påle mitt inne i staden.

Detta är mänsklighetens situation. Många har förlåtelse, men de bekänner inte att Jesus är Herre. Och därför sitter de fast i en mängd olika rep och pålar. Om de bekände Jesus som Herre, skulle

de uppleva förlåtelse, frigörelse och komma in i vandringen med honom.

Jesus sade inte: "Lös åsnan och släpp den!" Han sa: "Lös åsnan och för den hit!"

Fullmakten var begränsad till det att den skulle lösas. Men avsikten och målet var givet. Den skulle inte släppas för att gå sina egna vägar. Den skulle föras till Jesus. Vilket i realiteten innebar att lärjungarna själva inte skulle sätta sig på den.

Det är en sak att frigöra människor; en annan sak att exploatera och utnyttja dem. Vår uppgift som vittnen är att lösa de bundna. Det vi löser på jorden ska vara löst i himlen, och det vi binder på jorden ska vara bundet i himlen. Vi har inte rätt att sätta oss på den som har lösts. Vi får gå bredvid och så föra den till Jesus och ödmjukt överlämna den åt honom. Många gånger blir människor frälsta, och så kommer samfundet eller organisationen och lägger sig över dem.

Paulus varnar:

"Till frihet har Kristus kallat eder. Stån därför fasta och låten icke något nytt trälomsök läggas på eder."

Vi är inte bundna i en partimening och nedkastade utav organisation eller samfund. Vittnen som på ett felaktigt sätt exploaterar eller utnyttjar det som har bli-

vit löst för egna syften, missbrukar sin kallelse och sin myndighet.

Åsnan som levde för att fåret hade dött, och hade blivit frigjord genom de befälmäktigade sändebuden, fördes till Jesus. Och när den kom till Jesus, då lade man sina mantlar på åsnan. Ty åsnan skulle inte ut och demonstrera sin skönhet, sin vackra svans, sina klippande öron eller snygga tänder. Man gömde åsnan. Det är bäst så.

Åsnan skulle inte synas

Så satte man Jesus därovanpå. Det var den gömda åsnan som bar Jesus till folket. Och när han kom ut var det ingen som sa: "Oh, vilket rasdjur, vilka ben, vilken åsna, vilken päls, vilken glans!" Det var ingen som tänkte på åsnan. Man glömde åsnan — träldjuret. Man glömde åsnans historia, och så sjöng man: *Hosanna David son, välsignad vare han som kommer i Herrens namn!*"

Man kastade palmer på vägen. Så fick

alltså åsnan gå på segerns symboler.

Den beklädda, osynliga åsnan med Jesus ovanpå går från seger till seger, ifrån kraft till kraft till dess att vi träder fram inför Gud på Sion. Och när åsnan är framme i Jerusalem försvinner hon ur historien. Då är hon borta för tiden och evigheten. Hon har fullbordat sin uppgift. Hon har fört Jesus till Jerusalem, och hennes historiska mission är avslutad.

Jesus sa: *"I skolen bli va beklädda med kraft ifrån höjden."* Beklädda, så att vi inte syns, så att vi inte exponerar våra talanger och våra gåvor; inte ens våra banaliteter och våra galenskaper. Vi blir beklädda med kraft ifrån höjden så vi kan bära Jesus ut till folket. Ösynliggjorda, men synliggörande Honom som har blivit allt i vårt liv sedan han tog hand om livsledningen. Och när han på det här sättet får leda oss, så kommer vi att fullborda vår uppgift.

Jesus har dött för dig, men du sitter kanske i staden bunden vid feghetens på-

forts. sid. 22

Från Gärdshyttekonferensen 1982. Del. 2

ÅSNAN

Predikan av ARNE IMSEN

Jesus sade inte: "Lös åsnan och släpp den!" Han sa: "Lös åsnan och för den hit!"

Fullmakten var begränsad till det att den skulle lösas. Men avsikten och målet var givet. Den skulle inte släppas för att gå sina egna vägar. Den skulle föras till Jesus. Vilket i realiteten innebar att lärjungarna själva inte skulle sätta sig på den.

Det är en sak att frigöra människor; en annan sak att exploatera och utnyttja dem. Vår uppgift som vittnen är att lösa de bundna. Det vi löser på jorden ska vara löst i himlen, och det vi binder på jorden ska vara bundet i himlen. Vi har inte rätt att sätta oss på den som har lösts. Vi får gå bredvid och så föra den till Jesus och ödmjukt överlämna den åt honom.

En liten del av kommuniteten i Northampton, där artikelförfattaren ingår.

David Hawker,
Northampton

INFÖR ORDET

Församlingen

Från en traditionell baptistförsamling med bara en handfull medlemmar har under de senaste tio åren växt fram ett kommunittetsliv av en ovanlig karaktär.

I Northampton, ungefär en timmes bilresa från London har det utvecklats ett församlingsliv där medlemmarna lever i daglig gemenskap enligt Apg. 2.

Från kommunitetens tidning — Newness — är den här artikeln om "Församlingen" hämtad. Agneta Orellana har översatt.

Först, måste vi se församlingen som Guds utvalda folk, återlösta genom Jesu blod och avskilda från världen. Hon är avskild både med avseende på hennes andliga, moraliska och sociala liv. Andligen — eftersom hon består av de som följts av Gud och hon äger den Helige Ande, i motsats till världens ande. Moraliskt — då hon lever i överensstämmelse med Guds absoluta helighet och rättfärdighet, i motsats till de relativa moraliska värderingar som tillhör ett humanistiskt samhälle. Socialt — därför att hennes lemmar praktiserar kärlek, broderskap och jämlikhet, på ett sätt som är okänt för världen.

Genom denna trefaldiga avskildhet skapas ett distinkt samhälle som Skriften beskriver som staden på berget, vilken för ut ljuset till — utan att begå äktenskapsbrott med — världens samhälle runt omkring. Som församlingskommunitet befinner den sig i världen, men är inte av den. Den omringas av världen, men uppslukas inte av den. Dess exklusivitet bevaras på grund av kallelsen att vara Guds heliga folk.

Två riken

På jorden finns det två andliga riken. Å ena sidan är det denna världens rike, vilket inkluderar alla människor som lever under Adams fall och befriats från synden genom Jesu blod för att leva i den Helige Andes kraft med dess samhälle (församlingen) och dess aktiviteter. Detta rike styrs av Satan, mörkrets furste, domineras av synd, förfall och död och är förutbestämt till undergång då Kristus kommer för att hålla dom. Det andra riket är Kristi rike, vilket består av alla de som förlöstes ut ur Adams fall och befriats från synden genom Jesu blod för att leva i den Helige Andes kraft med dess samhälle (församlingen) och dess aktiviteter.

Detta rike styrs av Kristus, Livets furste, uppehålls av godhet och sanning genom den Helige Andes liv, vilket utgör en försmak av Guds slutliga regering som blir upprättat på jorden vid Kristi ankomst.

Församlingen tillhör därför helt och fullt Guds rike och har andligen ingenting gemensamt

med världens rike. Om det finns någon som helst förväxling mellan denna tidsålders och andens kraft, eller någon identifikation mellan församling och stat, komprometteras församlingens eget väsen. Kristi församling måste lösa sina jordiska band för att kunna fullfölja sin unika kallelse att vara Guds utvalda folk! *"Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro, det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker?"*

Huru förlämnar sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: 'Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.'

Alltså: 'Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och i skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.' (2 Kor. 6:14-18)

Sanna församlingar har århundraden igenom förkunnat och levt i verkligheten av dessa båda riken. De har följt Jesus då han sade: *"Mitt rike är icke av denna världen."* (Joh. 18:36) Och beständig förföljelse har alltid blivit resultatet. *"I världen liden i betryck men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen."* (Joh. 16:33)

Församlingen av idag har fått kallelsen att stå på samma grund. Denna specifika avskildhet betyder mer än en annorlunda uppsättning trosuppfattningar, den innebär en helt ny social ordning, med nya attityder, nya värden och en ny livs-

stil. Församlingen måste vara radikalt avskild från världen och måste vara förberedd på att bli förföljd på grund av sin radikala ställning.

Ämbete

Församlingen är inte en församling i dess fulla mening, som en fungerande kropp, så länge inte alla lemmar bidrar med sitt individuella prästerskapsämbete till dess liv. Som lemman i Kristi kropp behöver vi varandra. Varje broders och systers ämbete är ett vitalt prästerskaps tjänarverk som ger nåd till hela kroppen, utan vilket kroppen skulle vara ofullständig.

Problemet dyker upp då inte varje lem är i funktion. Det traditionella mönstret med en i stor utsträckning, passiv församling som leds av en heltidsprofessionell "pastor", är svårt att bryta. Men det överensstämmer inte med frälsningens natur. *"Ty i en och samme Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp, ... och alla hava vi fått en och samme Ande utgjuten över oss."* (1 Kor. 12:13)

Hur kan vi fungera som en kropp om det finns en ohelig skillnad mellan präster och lek-män?

Emellertid, om nu varje lem är i heltidstjänst, vad blir det då med församlingsledningen? Naturligtvis måste ju de också ägna sig åt sina ämbeten. Men i den ömsesidigt fungerande församlingskroppen behöver det aldrig bli några felaktiga skillnader mellan "professionella" och "amatörer". Aposteln Paulus är vårt stora exempel på detta, ty även medan han fullbordade en av de viktigaste av alla ämbeten, fortsatte han att arbeta för sitt uppehälle. Och han uppmuntrade församlingar-

na till att följa sitt exempel. (2 Tess. 3:7-13)

Vår vision är en församling där kärleken och tjänsterna flödar bland lemmarna i en konstant ström av gudagivet liv. Gud har kallat oss att tjäna varandra med vårt individuella prästerskaps rikedom. Värde av varje kroppslems tjänst beror på hur mycket kärlek han utför den med. Ämbetena innebär mycket mer än några andliga gåvor — det gäller hela vårt liv, hur vi fungerar tillsammans med våra syskon. Församlingen har således blivit kallad att leva tillsammans som en överlåtten syskon-gemenskap där var och en bidrar med livet han fått av Gud.

Livsstil

Eftersom församlingen är ämnad till att vara de återlösta samhälle, borde vi vänta oss att den skulle ha en livsstil som är annorlunda än det fallna samhällets; och ordet "kommunitet" används mycket i detta avseende. Därför behöver vi definiera begreppet "kommunitet". En kommunitet, som vi förstår det, är en avskild social enhet som på grund av sin bestämda struktur, gemenskapsform och vanor, skiljer sig från det vidare samhället som omger den. Således blir varje församling som håller detta grundläggande avstånd från världen en sann församling, och varje församling som vägrar leva i avskildhet kan inte göra anspråk på att vara det.

Kommuniteten är ingen lära — den är en verklighet. Den första församlingen levde i den, delade allting gemensamt, inte bara därför att Jesus undervisade om det, men därför att han praktiserade det. Då de blev fyllda av Anden kunde de inte göra annat. Det är lika grund-

forts. sid. 21

Här, mitt i tidningen, är TORGET, mötesplatsen för hälsningar, tankar och budskap i samtalston från människor som mött Jesus. Personliga ord om honom från hjärta till hjärta.

SKRIV GÄRNA! Sätt dina tankar på pränt. Du har säkert något sär-

skilt att meddela av tankar, upplevelser och erfarenheter. Berätta om helbrägdagörelse, gudsingripanden. En dikt, en tanke eller en hälsning

till Midnattsropets läsare. Skicka gärna med foto.

Adressen är: Midnattsropet, "Torget", Box 344, 101 24 Stockholm.

NÄR MAN BLIR FRÄLST, eller när Jesus genom tron och be-kännelsen förlåter ens synd, då händer något fantastiskt underbart. Det är något som inte kan förklaras med mänskligt förnuft eller världsligt intellekt — ja, möjligtvis som en dårskap.

Utan Jesus lever man i det tillståndet som Ef. 2 handlar om.

— *Ni var döda genom era överträdelser och synder, den gång ni levde i dem på denna tidens och världens vis, och lät er ledas av fursten över luftens rike, över den andemakt som nu är verksam i olydnadens månniskor.*

Men: Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv. (Joh. 3:16)

Det finns alltså en möjlighet. **Världens hopp — tro på Jesus.** Jag har tagit trossteget.

Redan från min barndom har jag haft en viss kunskap om evangelium genom mina föräldrar och andra jag mött också. Jag kommer exempelvis ihåg när vi läste bibeln hemma.

Jag blev frälst vid unga år och vittnade till och med i skolan. Men det avtog ändå genom kompisar och annan påverkan. Fast genom den här kunskapen jag fått fanns det en längtan att vara frälst och verkligen stå för Jesus.

Min far hade emellertid en viss kontakt med Maranataförsamlingen. Det gjorde att jag följde med på möten och sammankomster ibland. Jag lärde känna ungdomar och andra. Detta ledde till att jag åkte upp till bibel- och lärjungaskolan i Stockholm och där fick jag möta Gud riktigt ordentligt.

Gud ledde det så att jag träffade en i församlingen som heter Hans Brynte. Lite överraskande sa han att han kände att jag skulle följa med till Malmö där det är en storfamilj/församling. Men jag följde inte med till Malmö den gången utan åkte hem igen.

Till Malmö åkte jag sedermera ändå. Att bo i storfamilj blev något nytt och nyttigt för mig. Men det var nog ett måste för

Världens hopp — tro på Jesus!

Text: Thoralf Lind

mig. Förutom daglig gemenskap så fick man lära sig jobba, ta ansvar för både sig själv och andra på ett annat och bättre sätt.

Bibelundervisning, tukt och förmaning är vad svensk och utomsvensk ungdom behöver idag. Jag tackar kärlekens Gud för den nåden att jag är frälst.

Nu bor jag emellertid i Stockholm i storfamilj med bröder

och systrar i Herren enligt Apg. 2:44 där det står:

— *De troende fortsatte att samlas och hade allting gemensamt.*

Jag lyckönskar dig att verkligen ta emot Guds evangelium, du som sökt mening med livet men inte funnit. I Guds ord står det i Matt. 7:8:

— *Ty var och en som beder han får; och den som söker han*

finner; och för den som klappar skall varda upplåtet.

Detta är Jesu egna ord. Du, det här om Jesus det är vårt att satsa på. Jesus kommer snart. (Upp. 22:20)

Thoralf Lind vid Klara Toner skyltfönster på evangelisationscentrat Gamla Bro i Stockholm.

Foto: Tommy Jakobsson

Från LSD, paranoia till frid och förvandling

Peder Blom, Stockholm
Bandupptagning från väckelsemöte i Gävle.

Som sjuttonåring kom jag från Ludvika till Stockholm. På den tiden var jag mods och sen blev det hippie.

Jag tillfredställde mig av knark, sprit och elände. Speciellt längtade jag efter LSD för det gav liksom en väldig kick. Jag var väldigt inspirerad av det och trodde inte att det var någon fara att hålla på med LSD-trippar — inte till att börja med i alla fall.

Men efter ett tag började det spraka i hjärnkontoret och jag blev sämre och sämre. Fem år höll jag på.

Men midsommarafton 1972 då orkade jag inte längre — då var det stopp. Jag ropade till Gud. Jag hade aldrig hört talas om Jesus eller Gud men det fanns något inom mig som liksom anknöt till honom.

"Gud om du finns, så hjälp mig ur det här" bad jag.

Det gick fyra månader och sen mötte jag Jesus Kristus. Det var en gammal kompis som ringde till mig i Stockholm och undrade om jag skulle hänga med på ett möte och se vad som hände där.

Jag kom in i mötet — det var mycket folk och alltid när jag kom in i folksamlingar så gjorde 'pumpen' frivolt. Jag var livrädd för människor; hade rent paranoida besvär.

Men när jag kom in i mötet då försvann allt detta. Jag kunde inte fatta vad det var frågan om men sen började de tala om Je-

sus och vad han gör. Jag sa till min kompis: "Vad är det här? Jag känner en sån frid i mitt hjärta?" "Det är Jesus som gör sånt," svarade han.

När mötet var slut gick jag hem och bad Jesus visa mig sanningen; om det verkligen var rätt. Jag orkade inte hålla på med det andra eländet.

Dagen efter var jag på ett möte i Uppsala där jag böjde mina knän och fick då uppleva denna befrielse — hur Herren bokstavligen tog tag i mig och ruskade ur mig allt elände och vände mig rätt. Förut hade jag nämligen gått upp och ner — hela världen var ett enda kaos. Men när jag mötte Jesus då kände jag att nu har jag blivit människa.

Halleluja! Jag är så tacksam för mannen Jesus Kristus och för vad han har gjort för mig. När man kommer till Jesus och får uppleva frälsning då får man se vad det är för värld vi lever i.

Arne Imsen har i det här mötet talat om ondskan och eländet och det får man verkligen konkret uppleva. Jag trodde det var väldigt oskyldigt när jag var med i hippierörelsen och flummade och gick på, men det var makter som drev mig.

Det är samma grejer hela tiden även om det tar sig olika uttryck, men sök dig till Jesus Kristus, han kan förvandla och befria dig. Du har fortfarande tillfälle att ta emot honom som din frälsare.

Brev till en nyfrälst!

Nu är sommaren slut. Regnet öser ner och det ser ganska tråkigt ut. Men annars är det bara härligt med hösten. Friska vindar och marken doftar gott. Och naturen bär vackra färger. Då förnimmer man vilken fantastisk Gud vi har. Allt han har skapat vittnar om honom, eller hur?

Att det inte är lätt att vara en kristen har du nog märkt. När jag blev frälst hade jag den vaga uppfattningen att satan skulle lämna mig i fred och att det skulle bli mycket lättare att leva. I stället blev trycket från omgivningen och frestelserna mycket svåra. Jag upptäckte att jag fortfarande var den där svaga människan som förut — nästan ännu svagare.

Men det är ju egentligen bara bra, för då blir behovet att ständigt söka hjälp hos Kristus ännu större. Och man kommer ännu närmare honom. Det är här som striden står för oss. Och Han ger kraft och mod att stå för honom. Det är inte alls så svårt bara man övervinner det första hindret.

Fröjd i Herren är vår starkhet och det bästa vapnet mot allt som vill dra oss ned i skorna och få oss odugliga till att tjäna och vittna om Jesus Kristus.

Jag vet inte hur du har det just nu men jag hoppas att det här brevet kan vara dig till hjälp och stöd.

Hälsningar från din syster.

Nicole Liebsch

Frihet

Text:
Marita Sarahs

"Om du blir frälst blir du fri", hör man ofta sägas i vittnesbörd från människor som är kristna. Det finns en risk att man glömmer bort vad friheten egentligen innebär. Du blir fri, när du blir frälst, inte bara från synder, utan också från synden dvs. djävulens makt.

Varje människa måste välja Herre. Det är den friheten vi har. Antingen blir du slav under djävulen och tjänar honom, eller under Kristus (och blir en Kristi slav). Du blir alltså inte fri i den meningen att du blir oberoende av alla och allt, utan den frihet Kristus ger är en frihet från lagens trälldom. Läs Rom. 8:1-4.

— Nu blir det alltså ingen färlande dom för dem som tillhör Kristus Jesus. Ty den andliga lag som gäller för livet i Kristus Jesus har gjort mig fri från syndens och dödens lag.

— Det som lagen inte kunde göra, eftersom den kom till korta inför vår köttliga natur, det

gjorde Gud. Då han lät sin egen son bli lik en syndfull människa och sände honom som ett syndoffer, dömde han synden i människan.

— Därmed kunde lagens krav på rättfärdighet uppfyllas hos oss som lever efter vår ande och inte efter vår köttliga natur.

Ingen blir frälst genom att hålla en massa lagar och förordningar och vara snäll och god. Du blir alltså fri, frälst för att tjäna Jesus och får dessutom lön därför.

Men väljer vi Satan som Herre kommer vi att vara tvungna att tjäna honom, tjäna synden och få syndens lön, döden. Vem vill tjäna den Herren? Jag hoppas ingen.

Men DU måste bestämma dig vilken Herre du ska tillhöra och bli beroende av. Ingen lever för sig själv och ingen dör för sig själv! Välj nu — välj Jesus!

Jesus förvandlade hela min familj!

Kurt Björkman, Ljungsbro
Bandupptagning från väckelsemöte i Gävle.

Det var roligt att få komma hit till Gävle igen. Det var ju länge sen.

För åtta år sedan mötte jag Jesus i den här stan. Det förvandlade mitt liv helt och fullständigt — från narkotika, sprit och allt annat elände. Det förvandlade hela min familj också. Jesus har gjort stora under för mig och min familj. Det får jag tacka Jesus för; han skall ha all ära.

Jag började med sprit redan som nio-åring. Då började jag snutta i flaskor och sånt där.

Thinner och sniffning och allting har man hållit på med. Jag ville vara hög, ta allting också. Men nu är jag hög i Kristus. Han är min herre och kung över allt annat i den här världen. Vad den här världen har — ja, när man ser ungdomarna har de ju ingenting alltså — men har de Kristus då har de allt. Får de möta Kristus då får de en helt annan bild av alla situationer.

Vad skall den här världen göra med alla de här partierna som håller på att slåss och lever om. De hjälper inte ungdom

men ett dugg. Men det gör Jesus Kristus.

Sen skall jag läsa ett bibelord som gäller oss alla. Lyssna noga på det här för det är viktigt:

— *Ty Guds nåd uppenbaras till frälsning för alla människor. Den fostrar oss till att avsäga oss all ogudaktighet och alla världsliga begärelser och till att leva tuktigt och rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder som nu är (alltså just idag — inte det som har varit — utan just nu) medan vi vänta på vårt saliga hoppas fullbordan och den stora*

Kurt provade allt från thinnersniffning till droger. Han ville vara "hög". För åtta år sedan mötte han Jesus Kristus och det förvandlade Kurt och hela hans familj.

Välj Jesus, säger han i sitt vittnesbörd. De partier som nu håller på att slåss om makten hjälper inte ungdomen ett dugg. Men det gör Jesus Kristus.

Gudens och vår frälsare Jesu härlighets uppenbarelse.

— *Han som har utgivit sig själv till att förlussa oss från all orättfärdighet och till att rena åt sig ett egendomsfolk som beflitar sig om att göra vad gott är.*

Halleluja; maranatafolket — tack och lov!

— *Så skall du tala och förmana och tillrättavisa med all myndighet. Låt ingen förakta dig.*

Med Guds kraft så har vi myndighet; Över alla världens herrar och kan gå vart vi vill. Den helige Ande skall leda oss igenom allt.

I ditt ord är det sagt:

I ditt ord är det sagt:

Mig är given all makt

Gån därför ut i hela världen

Vittna om Jesus under färden.

Gå till de dukade borden

tala om Kristi liv här på jorden

Gå ock till den fattiges nöd

Dela med honom av livets bröd.

Om din vandring syns lång

Stäm upp en glädjens lovsång

Lova och prisä Herren din Gud

som står redo att hämta sin dyrköpta brud.

Dikt: Jaana Karjalainen

BIBEL- och LÄRF

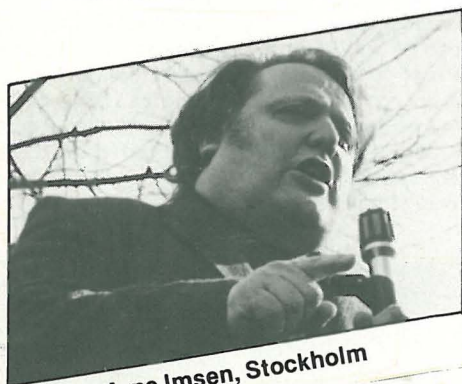
9 okt. — 7 nov. 1982 på Gamla Bro,

Frågorna om FAMILJE- och FÖRSAMLINGSLIV, SAMHÄLLSUTVECKLING, ARBETSLIV och EKONOMI måste bli föremål för granskning i bibelns ljus.

MISSIONSFRÅGAN är brännaktuell när så många nya dörrar öppnats.

Bibelskolan i Stockholm blir, förutom bibelstudier, samtal och gatuevangelisation, också ett praktiskt ansvarstagande för det dagliga brödet genom olika försörjningsgrenar. Att ha bibelskola varje höst, har för moderförsamlingen i Stockholm varit en stark inspirationskälla till förnyelse och

Lärare:

Arne Imsen, Stockholm

Jan-Egil Hafsahl, Oslo

Gunno Andersson, Gärdshyttan

Kommer Du? —
Skicka anmälan till:
Maranataförsamlingen
Box 344, 101 24 Stockholm • Tel. 08/235 230

JUNGASKOLAN

Stockholm

STÖD BIBEL- o. LÄRJUNGASKOLAN
med offer och förböner Pg. 44 10 05-6

hjälp för vidare initiativ.

Maranataförsamlingen i Stockholm ser det som en dyrbar förmån, ja, en livsnödvändighet, att få inbjuda till denna kraftuppladdning som bibelskolan blivit för

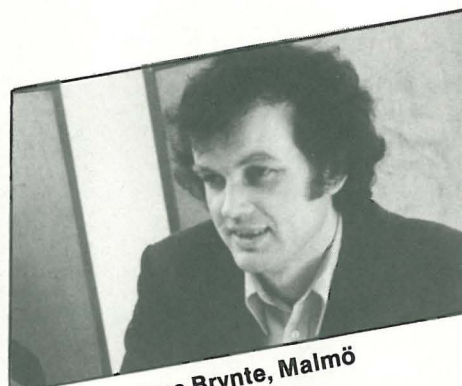
oss. Och de praktiska svårigheterna med logi och kostnader i övrigt ser vi som en utmaning att övervinna.

Per-Arne Imsen, Örebro

Kjell Hägerman, Ljungsbro

Hans Brynte, Malmö

Text: Britta Hellström

Gud är trofast!

Jag skall berätta lite vardagsnära om hur trofast Gud är. Det är många som undrar hur det går att leva i storfamilj. Vi har ju inga fasta löner, "hur klarar ni upp alltihop", undrar människorna ibland.

Då kan jag berätta en sak som hände mig. Det var i våras och det blev kallt så jag behövde en tröja. Jag gick i affärerna och tittade. Tröjorna var kolossalt dyra, 150-200 kronor... Nej, aldrig i livet att jag skulle köpa en tröja när det var så dyrt. Jag får säkert tag i någon ändå.

Så var det så att min äldsta son glömde kvar skridskorna på Gamla Bro och då ringde jag dit och bad att de skulle skicka dem med någon som skulle till Humlegården.

Det var en kasse med skridskor som kom, men i den låg också en tröja. Och jag vet inte varför.

Det är väl Gud som ser till oss helt enkelt och vi får det vi behöver på alla möjliga konstiga vägar.

En sommar fick jag ett par fina skor från en container i Örebro, knappt använda ett dugg och de höll hela den säsongen.

Det är så komiskt, när man överlämnar sitt liv till Gud, i allting, i smått som i stort så får man se undret. Det behöver inte vara så där exklusivt men jag tror att det är de här små vardagsnära undren som bär en, och att man får större tro för varje dag som går.

Fly för ditt livs skull!

Text:
Katrin Dahlberg

*"Ett liv jag nu äger
som aldrig kan dö
Och Kristus det livet själv är.
Det kom i mitt hjärta
som spirande frö
och underbar kraft i sig bär".*

Tänk att få överlämna allt åt Jesus. Både gott och ont. Kapitulera inför honom som ser i det fördolda, han som älskar där inget älskvärt finns.

Han ger dig mer än du kan bedja om. En ny håg och en ny vilja — att få tjäna honom.

Din karriär kanske inte blir så lysande. Du kanske inte kan satsa på en hög utbildning, ett bra jobb, klä dig i senaste modet eller köpa statusprylarna.

Du kanske måste försaka allt det där som verkar så fint, bra — ja, kanske nödvändigt.

Tänk efter. Vad är allt det här värt jämfört med att vinna det eviga livet. Att få lära känna Jesus som gett allt för oss!

Jesus sa:

— *Den som vill bevara sitt liv, han skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det.*

Men Jesus vill inte lägga på dig en börda, ovanpå alla andra bördor. Nej, han säger att vi ska kasta alla bördor på honom. Han har redan burit alltsammans på korset. Han vill inget hellre än att få äga dig helt, att få döpa dig i sin ande. Den ande som övervinner världen.

Fly för ditt livs skull — till Jesus. Låt dig förvandlas av honom, som gör allting nytt!

*Mitt liv fått ett mål
det är mening däri
åt honom min sak jag befallt
Och nu är jag salig i full
harmoni
Med Kristus som blivit mitt allt.*

ÖVERLÅTELSE

Dikt: Ulla Johansson

Tömd på mitt eget
min längtan nu är
att alltid min Frälsare
vara Dig när.

Då djupt ned i lidandets
dal vägen bär
Du visar Din härlighet
Frälsare kär.

När nöden är stor
och lidandet tär
Din nåd Du bevisar
och vägen mig lär.

Min egen strävan
för mig ej fram
Jag böjer mig ned
invid korsets stam.

Lämnar min vilja
min självishets skam
Låter mig renas
av Jesus Guds lamm.

Åter med frimodig blick
jag kan se
Åter mitt hjärta
älskar att be:

Hur än framtidens väg
skall sig te
Så led mig, Du Herre
Låt Din vilja ske!

Jag är naturligtvis tack-
sam till Jesus att jag blev
frälst. Det går ju liksom
inte att beskriva med ord.
Det är något som man
själv måste uppleva; en
personlig upplevelse —
inte heller något som
man kan köpa utan den
måste man få själv. Och
Jesus vill ge mera hela ti-
den så att man kommer
längre på vägen.

Det är så underbart att
känna att Jesus leder en
dag för dag, steg för steg
och man får komma
framåt på trons väg. Sen
till sist får vi komma
hem.

Jag har tänkt på en
sak. Vi har talat mycket
om Anden; vi har ju haft
konferens i Örebro. Pre-

som kan beskriva det. In-
te fanns de i den ordlista
vi hade i skolan i alla fall.

Jag har varit på barn-
hem sen jag var fyra år
och där var jag på olika
ställen i sju år. Då är det
ju väldigt lätt att man
dras med i något annat i
stället för att bli frälst.
Man kan ju se så många
andra vägar och intres-
sen som vill slita i en. Det
finns så mycket som vär-
lden har, du märker det in-
te förrän det gått snett
helt enkelt.

Det är ofattbart allting.
Att Gud bara vill ha oss
som vi har betett oss.
Och ändå vill han inte ba-
ra ha oss utan också ge
oss mer hela tiden. Han

pratade och hur det var
drog han med mig till mö-
tena i pingstkyrkan.

Men jag måste ju säga
det att jag har aldrig gil-
lat teater och det blev
Maranata i stället. Där
fick man komma som
man var. Där fick man va-
ra som folk. Vilken skill-
nad det var.

Du ska inte tro att du
behöver göra dig till för
att komma till Jesus. Du
får komma som du är,
han tar emot dig precis
som du är. Man kan bli
frälst när som helst. Du
kan bli frälst NU — du be-
höver inte vänta.

Det där med att vänta,
jag drog ju själv på det i

Text:
Claes
Måard

Du måste bli frälst!

— Jag har aldrig gillat teater så
därför blev det Maranata för mig —
där fick man komma som man var.

— Visst trodde jag att det fanns
en Gud, men att det fanns ett riktigt

liv i Jesus Kristus hade jag inte en
aning om.

— Du ska inte tro att du behöver
göra dig till för att komma till Jesus.
Frälsningen kan du få uppleva NU!

cis så här är det: Ett liv i
Kristus utan Anden det
funkar inte. Det blir som
när man sitter och äter
utan att få något att dric-
ka. Det blir så att det fast-
nar uppe i halsen och till
sist storknar du och kan
inte andas. Sen när An-
den kommer då blir det
fart igen. Han fyller på
mer, ja det är helt ofatt-
bart. Man måste uppleva
det själv, det går inte be-
skriva.

Jag måste säga till dig
som inte är frälst: *Du
måste bli frälst!* Det är
underbart och det finns
inga såna underbara ord

vill till och med göra en
ny himmel och en ny jord
åt oss.

Jag höll väl på som
ungdomar brukar göra —
man var väl ute så där.
Men sen fick jag jobb och
då visade det sig att en
annan pianostämmare
var frälst. Han var med i
pingstkyrkan, så han slet
med mig på mötena där
och började tala med mig
om Jesus. Visst trodde
jag att det fanns en Gud,
men jag visste inte att
det fanns ett riktigt liv i
Jesus; det hade jag inte
en aning om. Men han

det längsta. "Ska du följa
med på möte?" "Nja, jag
vet inte, jag skall göra
det och det ..."

Men det ligger allvar
bakom det hela också.
Det är ingen lek utan gäl-
ler liv eller död. Evt liv
eller evig död. Jesus Kris-
tus har det eviga livet och
det kan du få uppleva
här. Och han vill ge dig
mer än så. Han säger att
du skall få lön också när
du kommer hem. Det blir
nog mera än 3 000:- per
månad eller vad det är
nu. Det blir nog mycket
mera än det ska du se.

Beställ

**Konferenssången
från
GÄRDSHYTTANS
GÅRD på kassett**

Introduktionspris:
40:- kr st + porto

Sida A: UNDER HANS FÖRNE-
DAGS — O, DET ÄR UNDER
BART — HANS NAMN ÄR JESUS —
HANS NAMN ÄR JESUS — KRISTUS
ÄR HANS NAMN — JESU LILLA
JAG ÄR — JAG VILL SJUNGA, KÄM-
PA OCH BÄRA KORSET

Sida B: VILKEN GUD VI HAR — OUR
GOD REIGNS — HAN SÅG DEN SJU-
KES NÖD — DU MIN LOVSÅNG ÄR/
DET ÄR SÅ UNDERBART DET NAM-
NET JESUS — PSALM 117 — INNAN
FÖR ELLER UTANFÖR

Sänd mig mot postförskott

..... st KB 116 à 40:- kr + porto

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadress:
Tel:

Box 344, 101 24 Stockholm,
Tel. 08/235 230

Skottet i Gävle

—Startskott för evangelisationsperiod

På tidningarnas löpsedlar skrek svarta rubriker ut nyheten om bråk vid maranatomöte i Gävle. "Polis sköt punkare i benet".

Veckan efter denna dramatiska händelse var punkarna tillbaka till möteslokalen i Gävle.

De troppade in i väckelsemötet och lyssnade till vittnesbörd från människor som varit raggare, mods eller såna som inte tillhört någon speciell grupp. Alla kunde de vittna om samma frälsningsupplevelse.

— En ny evangelisationsperiod har börjat, konstaterar här Stina Fridolfsson.

Förutom arbetet i olika storfamiljer med försörjning, skolundervisning och evangelisation, rycker maranatafolket just nu in i Gävle. Under ganska lång tid har vi haft sporadiska möten där, och sista tiden ett möte i veckan. Det har varit välbesökta och kraftiga väckelsemöten, där den andliga hungern varit starkt märkbar, och uppfordrat till uppföljning och fortsatt predikande.

Förhandlingar om en tillverkning i Gävle har också under lång tid pågått. Det är ju fråga om ett arbete som skulle kunna bli bas för en storfamiljs existens på orten.

Så hände det sig som blev omtalat i massmedia över hela landet — en grupp s.k. "punka-

re" kom under hotfulla åthävor och uttalanden in och parkerade sig i den lokal vi hyrt för ett väckelsemöte. Polis blev larmad för att upprätthålla ordningen, och gruppen avhystes från lokalen. Det blev bråk utanför; ett våldsamt tumult, och en polisman föranleddes att avlossa ett skott. En punkare blev skjuten i benet. Tidningarna i hela landet ägnade en hel del spaltutrymme till att fundera över hur befogat skottet var, och vilken roll lmsen spelat i bråket.

Nästa möte, som hölls en vecka senare, kom en stor grupp punkare någon timme före det annonserade mötet för att få prata med Arne lmsen om det som inträffat. Punkarna

kanske kan sägas vara arvtagare till raggar- mods- och hippierörelserna som sköljt över vårt land. Tid efter tid, allt under det att samhället byggs upp till en konformistisk, välkontrollerad välfärdsstat, finns massor av människor som slås ut och inte orkar med materialismen och konformismen. De har många gånger behov av att skrika ut sin protest, och det kan ta sig rätt underliga uttryck. Punkvägen kännetecknas väl för oss icke invigda av mångfärgade, spretande hårkalufser, och uppseendeväckande klädsel i ovanliga färger och material.

Bortrövade barn

När nu en stor skara Gävle-punkare kom traskande till Folkets Hus där Maranata hade möte, denna andra gång ganska stillsamt och undrande, passade man på att ta reda på en hel del om Maranata. Det ställdes frågor om förment bortrövade barn, om homosexualitet och om att fånga andar i plastpåsar. Samt mycket annat. När samtalet rörde sig omkring varför gruppen blivit avvisad från mötet, påpekade Arne lmsen:

— På det sättet ni uppträdde här skulle ni aldrig kunnat uppträda i en statskyrka.

Då kom det logiska svaret:

— Vi har inget att fråga dem om, så där har vi ju inget att göra!

Det var en uppfordrande deklaration.

— Hur ser du på oss? undrade försiktigt en späd flicka i nedre tonåren. Hon hade svart-

blå-lila hår-strålar runt huvudet, målad läderjacka med en hel del förunderliga utsmyckningar och tajta jeans, damasker, eller var det möjligen träningsoverallbyxor. Arne lmsen mönstrade henne:

— Som medmänniskor! Det blev en tacksam, nästan förundrad tynad. Och när gruppen snart därefter bröt upp, riktade någon ett erkännande till Arne lmsen under gruppens stilla samförstånd:

— Det var starkt av dig att ställa upp!

En halv timme senare, när mötet började, kom hela gruppen tyst och städat in i möteslokalen för att delta i mötet. Intresset var det inget fel på, och när Bertil Fredriksson och Peder Blom berättade om hur de fann Jesus och frälstes ut ur raggar-respektive mods-tillvaro,

Rapport:
Stina Fridolfsson

Arne lmsen omgiven av punkare på Folkets Hus-trappan i Gävle veckan efter det att polisen avlossat det omtalade skottet.

Den blodiga upplösningen på väckelsemötet i Gävle. En "skin-heads" ligger blödande på marken efter det han skjutits ned av polisen.

så hade man tydligen inte svårt att identifiera sig med tidigare ungdomsrörelser i revolt mot samhälle, skola och arbetsförhållanden. Arne Imsen läste i bibeln om hur "medan I voren hedningar, låten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna". Och han gjorde en slående och effektiv tillämpning på situationen i dagens samhälle där människans förslavas och blindvis föras bort av modenycker, massans tryck och olika begär som driver henne. Efter mötet var det många som dröjde sig kvar för att ytterligare få samtala om vad de hört. Någon utropade:

— Nu förstår jag vilka ni är och vad ni lever för! Andra var skeptiska och cyniska. Men ingen var oberörd.

Gävle har verkligen blivit en

utmaning för oss. Skaror av arbetare permitteras från industrierna, och många ungdomar som går i stadens skolor anar en mörk och oviss framtid. I protest mot det dödande välfärdssamhället där så många av dem aldrig fått känna sig välkomna och älskade, har vi ungdomsgrupper med livsstil som är något av en religion. Uttrycksmedlen är olika — skiftar mellan brutalt och normlöst våld, perversa relationer och starkt avvikande klädsel och maskering. Uppvuxna i total okunnighet om andliga realiteter är stora skaror av dem hedningar i ordets fulla bemärkelse. När vi nu genom olika ställningstaganden, uttalanden och handlingar väckt en aktiv nyfikenhet ibland människor som lever så fjärran från kyrksverige som tänkas kan, måste vi se det

som ett förtroende och en angelägen uppgift att predika som aldrig förr.

Religiösa tar avstånd

Lokalpressen i Gävle berättade i en artikel om att hotell Baltic, stadens centralaste byggnad, är ett tänkbart projekt för maranatafolket. Samtidigt gjorde man en rundfrågning i frikyrkligheten om hur man där såg på maranatafolkets eventuella etablering i Gävle. Deras uttalanden om maranata som "extrem sekt", "marginell religiös del av Kristi Kyrka", där pingstpastorn som vill ifrågasätta "om Imsen står på kristen grund" föranledde Gefle Dagblad att i en rubrik förklara: "Kyrkorna vänder Maranata ryggen". Något ekumeniskt

samarbete med Imsen ser man rörande enigt som en omöjlighet.

Det blir alltså under klart uttalad motvilja och provocerad distans till kyrkor och ekumenik, som maranatafolket utan officiell inbjudan rycker fram i Gävle med en 10 dagars höstkonferens.

Från kvävande välfärdsbostäder, lägenheter, villor, anstalter, gator, fabriker och industrier, stiger nödrop från människor som längtar efter rättfärdighet, befrielse och frälsning. Detta rop förmår inte forcera gedigna kyrkoväggar; bakom vilka kyrkomedlemmar och pastorer är fullt upptagna med att bevisa andra religiösa organisationer kärlek och samarbetsvilja. Men nödroppen från livströtta människor stiger upp

forts. sid. 22

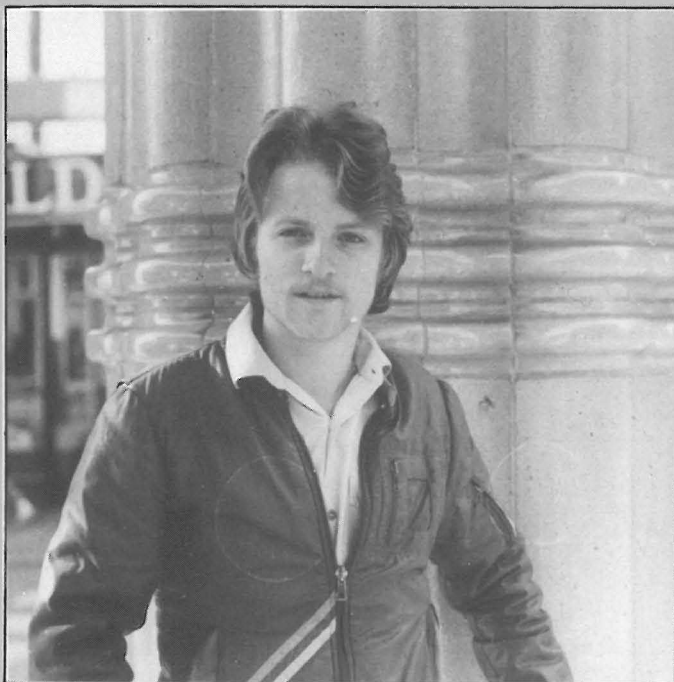
Tag emot det eviga livet

Text: Sören Lundqvist

Hur kan det finnas en Gud när världen ser ut som den gör? Det är en fråga som många ställer sig.

Och att bibeln skulle ge något svar — en sån tråldomsbok. . . Det finns ju så mycket annat man kan läsa.

Sören Lundqvist skriver om hur han mötte svaret hos bibelns Jesus.

Du tillhör kanske dem som hävdar att frälsta människor är en skock psykiskt vacklande människor som är vilseförda och hjärntvättade av några listiga predikanter som arbetar för tvevelaktiga syften. Eller att kristendom är en samling primitivt härstammade berättelser och traditioner överförda från generation till generation. Du har mer eller mindre okritiskt anammat allmänmänniskliga teser och teorier såsom till exempel evolutionsläran, freudianismen, marxismen eller andra religiösa eller biologiska fenomen och känner dig förvissad om att det inte kan finnas någon Gud eller Jesus när det är så mycket ondska på jorden.

Min vän, låt mig få ge dig ett ord direkt från bibeln. Många ryggar säkert tillbaka när man nämner någonting om bibeln. "Varför skall man läsa en sådan tråldomsbok, när man kan läsa FIB-Aktuellt, Expressen, Kalle Anka; eller ta del av konst, litteratur, musik eller något dylikt. Bibeln angår väl inte oss och vår tid".

Men har du någon gång tänkt på att den bild du har fått av

Gud och av bibeln kan vara en traditionell bild presenterad och varierad av de olika kyrkosystemen via katekeser och dogmer. Detta är emellertid en falsk och nerkladdad bild av vad det rör sig om. Bibeln, det är Gud själv som talar direkt och personligt till enskilda individer via sina profeter och tjänare. Det är inte det högtidliga språkbruket eller de svarta bokstäverna och den vita bakgrunden, de tråkiga kontrasterna du skall fästa dig vid, utan det levande ordet som förmedlas dig direkt från Herren.

Vi läser i 1 Kor. 1:27, 28 där aposteln Paulus säger:

— Men det som för världen var dåraktigt, det utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma på skam. Och det som i världen var svagt, det utvalde

Gud, för att han skulle låta det starka komma på skam.

— Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud — ja, det som ingenting var — för att han skulle göra det till intet, som någonting var.

I 1 Kor. 3:19, 20 står det:

— Ty denna världens visdom är dårskap inför Gud. Det är ju skrivet: "Han fångar de visa i deras klokskap", så ock: "Herren känner de visas tankar, han vet att de äro fåfängliga".

Vilken förödmjukelse och förölmäpning! Men det är tyvärr förfärligt sant. Vi läser i 1 Mos. 3 om Adam och Eva i lustgården. De hade fått direktiv av Gud att de fick äta av varje träd i lustgården utom ett som det var något alldeles unikt med. Det trädet kallades "kunska-pens träd på gott och ont".

Grundtextens ord för kun-

skap i det här sammanhanget betyder faktiskt "utforskad, experimentell kunskap". Det fanns emellertid ett djur med i sammanhanget som var listigare än de andra djuren, nämligen ormen. Ormens list och smicker och dess förföriska lockelser tog överhanden över Evas sinne så att hon gjorde vad Gud hade förbjudit, hon åt av trädet och fick Adam med sig så att han gjorde likadant.

Katastrofen var ett faktum. Människan föll i synd och förlorade sitt andliga liv. Den kunskap som hon förskaffade sig vid syndafallet har hon sedan århundrade efter århundrade, årtusende efter årtusende använt för att rationalisera bort Gud och hans verk. Detta har succesivt lett till att vi har fått olika system, politiska, religiösa, kyrkliga, materialistiska, filosofiska osv. som har ignorerat och förklarat bort de sanningar som förmedlas till oss i Guds ord. Läget tycks vara nattsvart för mänskligheten. Men pris ske Gud att han har berett en utväg.

Under gamla testamentets tid gick översteprästen in i det allra heligaste i templet en gång om året med blodet från något offerdjur för att bringa försoning för folkets synder (Hebr. 9:7). Natten innan israeliterna bröt upp från Egypten, gick en Herrens ängel fram genom Egyptens land och slog allt förstfött bland människor och boskap. Israeliterna fick dock befallning av Herren genom Moses och Aron att taga blodet från ett slaktat årsgammalt lamm att stryka på dörrposterna, och Fördärvaren skulle på så vis draga förbi dem och blodet skulle vara för dem ett tecken till räddning (2 Mos. 12:12-13).

Det finns också en annan händelse som är alldeles speciell och unik i det här sammanhanget. Omkring år 30 så rann det ett blod på en enkel och anspråkslös kulle utanför Jerusalem. Det var blodet från Jesus Kristus Guds enfödde son, som hade kommit ned till oss och blivit en människa som vi och delat våra villkor. Han den helige, som aldrig hade gjort någon synd valde själv att bli slagen, bespottad, förbannad för just dig människa.

Det var om honom profeten Jesaja profeterade:

— Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtor-nas man förtrogen med sjukhet, han var som en för vilken man skyler sitt ansikte, så för-

forts. sid. 22

Raggaren som blev Guds "radiopirat"

Text: Ulla Näsholm
Kari Hakulinen

Innan Bertil Fredriksson blev frälst var han raggare med allt vad det innebar. Några gånger var han inblandad i bråk och slagsmål med polisen vid tillställningar i folkparkerna.

Frälsningen gjorde att Bertil bröt med raggarlivet och började ställa sig själv och sin bil till förfogande för väckelsen.

När sedan Maranata hade sina "piratsändningar" för en del år sedan var det självklart för Bertil att han skulle vara med.

Det mest dramatiska var nog när han tagit sin tillflykt till Televerkets källare för att söka skydd för regnet. Alltmedan polis och telepersonal hade stort spaningspådrag för att äntligen få tag i de envisa "piraterna".

Polisen hittade också Bertil och hans medhjälpare i källaren. De satte dem dock inte i samband med sändningarna. För då hade de troligen inte fått gå därifrån så lätt — särskilt som de hade sändaren med sig i en väska. . .

Raggare, konstnär, "radiopirat" och nu hotellchef; det är många erfarenheter Bertil hunnit med.

MR träffade honom och han berättar både roliga och dramatiska inslag, framförallt under sin tid som "radiopirat".

Bertil Fredriksson möter man ofta när Maranata har sina kampanjer på olika platser i landet. Under senare delen av 50-talet och början av 60-talet körde han runt Uppsala i en stor raggarbil och hann vara med om en hel del av det som hör till det sättet att leva.

Frälsningen gjorde att Bertil bröt upp från raggarlivet och började ställa sig själv och sin bil till förfogande för väckelsen.

Han är inte den sortens konventionelle kristne som man lätt placerar in i något fack och som sedan uppför sig efter gängse och i förväg uppgjorda normer. Trots familj och sex barn blir han aldrig den etablerade 'borgare' som det ibland förväntas av honom. Det är inte fråga om ett enstaka mötesbesök då och då. Hela livet för Bertil och hans familj är inriktat på att tjäna Gud. Det är väl närmast det som är orsaken till att de nu flyttat till Jönköping där de bor sedan några månader tillbaka. "Gud har ju gett oss

den här platsen", säger Bertil "och den måste skötas på ett riktigt sätt".

Sedan några månader tillbaka är alltså Bertil verkställande på Park Hotell i Jönköping. Han sitter i receptionen och tar emot gästerna och svarar i telefonen. Allt på ett personligt och trevligt sätt. Man får en känsla av att befinna sig på ett litet hotell i ett annat land än Sverige när man ser Bertil i aktion.

Inte heller är det främmande för honom att städa hotellrummen, mangla tvätt eller sköta sånt som har med praktiskt rutinarbete att göra. Hans värdighet blir inte det minsta kantstött av att ta itu med alla möjliga triviala problem och lösa dem.

På knackig engelska men med uttrycksfulla gester samtalat han med de utländska gästerna och får dem att trivas och känna sig hemma.

Det är lite ovanligt att Bertil sköter om ett hotell i nåt slags dygnet-runt-tjänst. Han som all-

tid förut var ute och reste land och rike runt, samtidigt som han försörjde sig på att sälja sina egna tavlor. "Sveriges meste konstnär" som någon sa om honom.

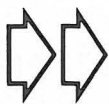
50-talsraggare

För det där med att sitta i en bil och flacka runt har suttit i sedan han blev frälst i Uppsala för många år sedan. Han var då 18 år och tillhörde de raggargång som gjorde trakten osäker. Dvs. med 50- och 60-talets lite stillsammare mått mätt, men ändå.

Fast om den tiden är faktiskt Bertil en aning förtegen. Han vill inte uppehålla sig länge vid den.

— Tja, det var ju så att på den tiden var soppan billig och det vara bara att köra. Sedan jag var 14 år var jag med i de

gängen som höll på med bilar, mekade och grejade och åkte vår vanliga runda från Svartbäcksgatan runt torget och till Stugan där vi hade vårt tillhåll.

— Visst hände det väl att vi bråkade med polisen. De var ju ute efter våra bilar och la ofta körförbud på dem. Det gjorde oss väl inte så vänligt stämda precis och ibland ställde vi till bråk. I Folkets Park hände det några gånger att jag var med.

Arne Imsen visar här upp en sändarosa som blä Bertil Fredriksson så framgångsrikt begagnade.

— Men sen blev jag frälst. Jag råkade bara hamna på ett möte som pingstförsamlingen i Uppsala hade och där mötte jag Gud.

— Kompisarna trodde förstås att det slagit runt men ett par gånger följde de ändå med till mötena för att kolla in vad vi höll på med.

Första maranatomötet

— Och där blev jag faktiskt utslängd tillsammans med dem jag hade med mig. Nåja, vi hade väl inte uppfört oss alldeles felfritt och inte varit särskilt stillsamma, medger Bertil lite försiktigt.

— Men efter en tid såg jag en annons om maranatomöte i Stockholm. Jag satt på ett fik och läste Dagens Nyheter när mina ögon fångades av annonsen om väckelsemöte på China-teatern i Stockholm. Det var det första maranatomötet i Stockholm. Och efter att ha varit med där visste jag var jag hörde hemma.

— Efteråt tog Arne Imsen namn och adress och bara efter nån vecka kom en inbjudan att vara med i bibelskolan i Örebro.

Jag trodde knappt det var sant; jag skulle få vara med "utan fastställd avgift" hette det. På det sättet hade jag möjlighet att vara med.

— Det var alltid fullsatta lokaler när det var möten och många måste stanna utanför. Visst hände det ibland att människor kom för att bråka, men det hörde väl liksom bara till. Människor upplevde frälsning och många blev förnyade under den tiden.

En spännande och ganska dramatisk tid var också när radioverksamheten som Maranata hade låg mer eller mindre "under jorden". Givetvis var Bertil en av dem som allra ivrigast och mest helhjärtat satsade. Det var några år senare — närmare bestämt 1975 som de första "piratsändningarna" startade.

— Vi måste ju skapa egna kanaler för budskapet. Det var helt och hållet personliga motiv som låg bakom. Och etermedia är väl den moderna tidens torg kan man väl säga.

— Vi drog från plats till plats där vi delade ut traktater och på det sättet gjorde sändningarna kända.

— Fast väldigt hjälp fick vi av tidningarna som skrev mycket om oss.

— Den plats där sändningarna väckte störst uppmärksamhet var i Örnsköldsvik. Där piskades upp en opinionsstorm och det gjordes stora insatser för att stoppa oss.

— Det gick till och med rykten att vi hade en långvägssändare. Så stod det i alla fall i tidningen. Och hela trakten var engagerad. För eller emot...

— Ibland var vi rätt roade av experternas utlåtande. De betraktade vår utrustning som mycket avancerad. Egentligen var det väldigt humoristiskt. Jag kommer särskilt ihåg när vi var tvungna att hålla in antennanslutningen med en skruvmejsel för att det skulle fungera. Så stod vi hela sändningen och allt gick bra.

— Dagen därpå talades det mycket om vår avancerade tekniska utrustning som man bedömde så eftersom ljudet låg så fast och säkert...

— Personligen tyckte jag nog att Göteborg var den intressantaste platsen. Där var Ramberget en omtyckt sändningsplats. Vi kunde se hela stan och följa pejlingsbilarna från Televerket. Vi la ner mycket tid och möda på att välja rätt sändningsplats — både så att det skulle höras långt och så att det skulle vara svårt att hitta sändaren.

— Så kommer jag ihåg en gång när hela området var inringat av personal från Televerket. De hade pejlat in oss och vi hade egentligen inte några möjligheter att ta oss ut ur området med sändaren i behåll.

— Men det lyckades. Vi gick rakt förbi dem. Vi var flannörer som var helt upptagna med varandra och ingen kunde tänka sig att vi hade något med sändningarna att göra.

Bertil ser lite illmarig ut när han säger det och tillägger liksom i förbigående att hans medhjälpare den gången var en av systrarna som också var engagerad i den här verksamheten.

— Man fick använda sin fantasi och hitta på utvägar och göra vad tillfället krävde, menar Bertil.

Sprang ur skorna

Och han är inte den som tappar fattningen. En gång när polisen kom och bad om legitimation (det var mitt ute i skogen!) hoppade Bertil ur sina träskor och sprang till bilen, åkte in till stan där han gick in i en skoaffär för att köpa skor.

"Men ni har ju inga skor", utbrast expediten bestört. "Just det", svarade Bertil. "Det är ju därför jag skall köpa..."

Den gången blev det inte bara nyanskaffning av skor. Också sändaren byttes ut. I flykten kastade Bertil sändaren i ett buskage där han trodde att den skulle vara tryggare än hos honom. Men där fanns den inte när den skulle hämtas och det var bara att med diverse besvär skaffa en ny.

— En del av ungdomarna var hela tiden sysselsatta med att bygga och förbättra sändaren och snart nog var en ny i funktion och man kunde fortsätta radioarbetet.

Inlåsta under sändning

— Men det mest dramatiska var nog ändå när vi blev instängda i en parkering och vad som sedan följde.

— Vi hade sänt från ett parkeringshus i en stad. Vi åkte längst upp och monterade upp sändaren och hade en timmes program medan vi låg i bilen tills programmet var klart.

— Men när vi skulle åka därifrån upptäckte vi att vi var inlåsta. Det var fredagkväll och det fanns inga utsikter att komma därifrån med bilen förrän på måndag.

— Vad skulle vi göra. Hoppa ner — det var fem meter till marken eller bli kvar över helgen?!

— Vi beslöt att hoppa. Först klättrade vi efter väggen så långt det gick och hoppade sis-

ta biten. Det var nog det längsta hopp jag gjort, säger Bertil.

— Det ösregnade och vi sökte skydd i en källare som det stod 'Televerket' på. Dörren stod öppen, men skulle vara låst, vilket vi senare erfor.

— Till saken hör att några hade sett ett par "skumma" personer smyga ner i källaren och larmat polisen. Och de kom och undrade varför vi var där.

— Helt sanningsenligt svarade vi att vi hade fått bilen inlåst på parkeringen och nu tog skydd för regnet medan vi väntade att en kompis skulle hämta oss.

— Det tog lite tid att övertyga dem om att vi var hederliga medborgare som faktiskt bara ville komma undan regnet och inte hade några avsikter att stjäla något. Till slut fick vi gå. Och med oss hade vi också sändaren i en väska. De tittade lite misstänksamt på den, men hade väl inte direkt anledning att fråga vad som fanns i den.

Men under sändningarna hade både polis och Televerkets pejlingsbilar haft ett stort uppbåd för att få fast "piraterna". Dock utan att lyckas. Så nog fanns det både poänger och dramatik i "piratlivet".

Beskuren yttrandefrihet

— Jag tycker det är helt legitimt att med alla medel försöka nå ut. Det kanske också ska tilläggas att det för oss också handlade om yttrandefriheten som vi tyckte var ganska beskuren för oss.

— Och tänk på de kristna förr vilken kamp de hade. De trotsade både konventikelplakat och annat och kämpade en svår kamp för sin tillvaro.

Med det historiska perspektivet klart för sig var det inte svårt för Bertil att veta hur han skulle handla.

forts. sid. 22

FRÅN NARKOTIKA...

forts. fr. sid. 4

medla om sin vandring tillsammans med Jesus från den dagen.

— Jag mötte undervisningen om dopets väg hos en vän i en lägenhet mitt i Stockholm. Efter två timmar hade den Helige Ande genom Guds ord överbevisat mig så grundligt att jag bad om att han skulle döpa mig genast. Det skedde också samma dag under Västerbron i rusningstrafik. Så okyrkligt, ceremonilöst och underbart det kan bli. Jan-Olovs första möte med maranatafolket skedde i ett tältmöte i Tantolunden.

— I det mötet upplevde jag en sådan underbar atmosfär och renhet. Jag minns speciellt en syster som heter Viveca som sjöng så jag tyckte himlen öppnades.

I mötets avslutning så pekade mötesledaren Arne Imsen rakt på mig genom folkmassan i tältet och undrade om de inte skulle be till Gud för mig. Den förbönstunden minns jag än idag.

Efter en tid på folkhögskola i Ljungskile, gemenskap med Jesusfolket på Ljutatorpet i Småland kom Jan-Olov tillbaka till Stockholm. Här knöts åter kontakten med maranatafolket nu i det f d allaktivitetshuset Gamla Bro.

— Det som grep mig och som tände en längtan inom mig var deras gemenskap. Förutom mötesgemenskapen så ägde man också boende och arbetsgemenskap. Var dag som i Apostlagärningarna. Det var en konkretiserad kristendom som skilde sig ganska markant från den inte helt ofarligt överandliga som jag hade mött i så många sammanhang. Här handlade det om efterföljelse och lärjungaskap och ett liv med Jesus som verklig Herre.

— Den undervisningen som födde upprättelse med Arne Imsen inför skriften, har sedan format mig helt, säger Jan-Olov. Jag växte mig starkare i Guds rikes sanningar och alla gamla kompisar byttes mot en skara av underbart levande och jublande trossyskon.

Någonting som han fick del i och som han tjänar i ännu idag. Jan-Olovs arbete består ofta av fönsterputsning och städning genom den firma han själv startat i församlingsgemenskapen. En syssla där han får många tillfällen att vittna för sin omgivning. Annars finner du honom i receptionen på vandrarhemmet

på Gamla Bro där människor från hela världen tar in.

— Med avbrott för perioder då jag sökt mej ensam i bön med Herren, säger han allvarligt.

— Så vill jag tillägga att det finns en klar och tydlig tid i mitt liv som identifierar sig med punkarnas situation idag. Det är min övertygelse att Guds nåd är så stor så att alla möjligheter finns även för punkarna att ta vara på livet. Ge inte upp!

En annan välsignad händelse i hans liv som får avsluta den här alltför korta återberättelsen om ännu en människas väg till Gud och som knyter an till artikelns inledning är Jan-Olovs möte med sin far.

När han efter frälsningsupplevelsen i norrlandsstugan återvände till Stockholm var det ett av det första han företog sig, att han sökte upp sina föräldrar som han under så lång tid inte hade träffat. Han möttes då av beskedet att hans far befann sig på sjukhus, döende i cancer.

Faderns första reaktion var glädje över Jan-Olovs synliga förvandling men visade inget tecken på förståelse att Guds-gemenskap skulle gälla hans egen situation. Under det att dagarna gick försvagades hans hälsa kraftigt genom sjukdomen.

Den sista gången Jan-Olov besökte honom var han så svag att han varken kunde sitta upp eller tala. Han frågade fadern om han fick läsa ett bibelord för honom. Han fick en svag huvudnickning som svar. När Jan-Olov läst färdigt och bätt för sin far gjorde han sig färdig för att gå. Då plötsligt öppnade fadern sin mun och ropade namnet Jesus tre gånger högt och tydligt.

Det blev hans sista ord på den här jorden men de första i det nya riket som består i evighet.

FÖRSAMLINGEN

forts. fr. sid. 8

läggande som en doktrin. Det betyder att församlingen accepterar sin identitet som Guds folk.

Guds folks livsstil uppmärksammas mycket idag. Dock är de flesta samtal i kristna kretsar angående livsstil centrerade kring behoven i tredje världens länder, istället för en mer grundläggande, och på många sätt mer obekvämt utmaning att älska *varandra*, som Kristus älskat oss.

Ett sant församlingssliv leder alltid till samma avståndtagande från tingen och samma utjämning mellan syskonen som i den första församlingen i Jerusalem. Det har sagts att det som berättas i Apostlagärningarna kapitel 2 och 4 är en beskrivning av det som hände och inte en föreskrift om det som skulle hända. Men detta är helt felaktigt. Sakerligen förväntar vi oss att den Helige Ande skall föra fram samma sorts församlingssliv som han gjorde då? Eller har han på något mystiskt sätt ändrat sina metoder?

Sanningen är den att många av de som förkastar en sådan kommunitetsgemenskap är rädda för att utmana sin egen själviska livsstil.

Livsstilen i vår egen församling är distinkt på många sätt:

a) Den är inte grundad på individualism utan på individuell identitet. Inom församlingen finns det ett förbundsband bröder emellan i en sådan lojalitet att det handlar om ödesgemenskap. *Om nu en lem lider, så lida alla de andra lemmarna, om åter en lem äras, så glädja sig alla de andra lemmarna med den.* (1 Kor. 12:26) Denna lojalitet är absolut. Det kan aldrig bli frågan om att syskongemenskapen undermineras genom en ansvarskonflikt. Andra ting — familjeband, yrkesansvar, intressen och hobbies som alla har sin betydelse — måste inta andra plats. Jesus förklarade: *"Vilken är min moder och vilka äro mina bröder? ... Den som gör Guds vilja, den är min bröder och min syster och min moder."* (Mark. 3:33, 35)

b) Det råder fullkomlig materiell utjämning bland lemmarna. Det finns inga ras- klass- eller statusskillnader eftersom alla skall älska varandra lika mycket. *"Om någon säger sig älska Gud och hatar sin bröder, så är han en lögnare. Ty den som icke älskar sin bröder, som han har sett, han kan icke älska Gud, som han icke har sett."* (1 Joh. 4:20) Detta innebär att överge de skillnader som uppstått i världen p g a rikedom, prestige, och praktiskt visa att vi är ett med den minste av våra bröder. Vi måste dela allting med honom och älska honom såsom oss själva.

c) Den är fattig i jämförelse med världen runt omkring den. *"Saliga ären I som ären fattiga ty eder hör Guds rike till."* (Luk. 6:20) Församlingens livsstil måste ge uttryck för sin tillhörighet till det himmelska riket och vara löst ifrån tingen i denna världen. Således kännetecknas den av enkelhet och självförnekelse, där det ej finns plats för prål och där man vägrar att på något sätt böja sig för Mammon.

d) Den har medömkan. I allt den företar sig utmärks dess tjänarställning. Ingen håller sig själv förmer än den andre, men var och en håller den andre som bättre (mer värd) än sig själv. (Fil. 2:3) Den tolererar ingen brist i syskongemenskapens enhet, utan söker upprätta en felande broder i mildhet. (Gal. 6:1)

Proklamation

Den grundläggande förkunnelsen i en sådan församlingskommunitet är densamma som Jesus förkunnelse under sitt jordiska ämbete. *"Guds rike är nära; gören bättring och tron evangelium."* (Mark. 1:15) Att proklamera Riket är den naturliga uppgiften för en församling som lever i enlighet med Nya Testamentet. Där det inte finns ett sant levnadssätt, finns det heller ingen sann förkunnelse. Tyvärr bygger en stor del av evangelisationen av idag på ett evangelium som inte leder fram till ett församlingssliv. Det är ett evangelium för en personlig erfarenhet, istället för en införlivande erfarenhet. Det erbjuder individen frälsning, men lämnar individen i sin gamla sociala ordning.

Det fulla evangeliet vi behöver idag är det som inte bara proklamerar omvändelse från synd, rättfärdiggörelsen genom tron och dop i Helige Ande, men också avskildhet från världen och upprättande av trons kommunitet. Det evangelium Petrus predikade på pingstdagen inkluderade orden: *"Låten frälsa eder ifrån detta vrånga släkte."* (Apg. 2:40) Och resultatet blev att tre tusen personer blev så förvandlade att de hade allting gemensamt som en massiv och spontan manifestation av att Jesus, deras Herre, var mitt ibland dem.

Slutsats

Budskapet är enkelt; låt församlingen vara en församling, Ecclesia, de av Gud utvalda. Låt den demonstrera Guds regering på jorden, som en försmak på Kristi eviga rike.

Församlingen har ett profetiskt ämbete som inte får komprometteras. Den får inte vara rädd för följderna av att vara ett distinkt samhälle. Den måste skapa en livsstil för heligt broderskap, fritt från omständigheter och värderingar i världen. Då kommer den att fullborda både sin egenskap som Guds sanningssad och sin uppgift som frälsningsark för mänskligheten. Den har då rätt att göra anspråk på att vara Jesu representant på jorden.

ÅSNAN

forts. fr. sid. 7

le, vid besvikelsens påle, vid missunnsamhetens påle. Du sitter där och längtar efter frihet och trälär under andra vålden som gör krav på dig, som vill ha dispositionsrätten till dig. De föder dig, de kräver att du ska göra en insats.

Herren behöver dig!

Min vän, Herren behöver dig, därför löser vi dig från bitterhet, ifrån besvikelse, ifrån otro och tvivel, ifrån alltsammans som kan hindra. Vi löser dig och för dig till honom, så du kan komma i tjänst tillsammans med Guds eget folk och nå målet — det Jerusalem som väntar på sina arvingar. Broder och syster — en åsna i Herrens tjänst. Herren behöver dig. Skall du bli det?

Du enkla, billiga, utpekade, nedvärderade åsna; Herren behöver dig. Du är förlåten, men bunden i människofrukten. Du är rädd för människor, du skäms för människor och för dig själv. Jesus vill lösa dig ifrån skammen, ifrån frukten, och ge dig denna kärlek som övervinner detta. Du vågar inte tacka Jesus i församlingen, du vågar inte vittna om honom, du vågar inte tro på honom för helbrägdagörelse. Du lever, men du är bunden i en cirkel som är högst beskuren. Jesus vill lösa dig så du kommer in på hans väg och blir ett vittne för honom. Vi är så låsta i prestige, stolthet och hårdhet.

Gud, förlåt oss, rena oss, vi blir så låsta på många sätt därför att vi vill fylla människornas förväntningar och krav. Gud har inte gett oss uppgiften att vara hans kuratorer. Vi ska vara förvaltare av hans ord och förmedlare av försoningens budskap och så med försoningens ämbete lösa de bundna och sätta de plågade i frihet.

Jesu mission fortsätter. I bibelns sista kapitel ser vi hur han återvänder till jorden, men inte på en åsna. Han kommer inte i förnedring, men i härlighet. Han har en himmelsk härskara med sig, han sitter på den vita hästen.

Satsa på den hästen, ty den hästen kommer att gå i mål och ge full utdelning. Den hästen är Guds eget Ord. Det kommer att överleva då allting annat går under. Ty himmel och jord förgås, men icke en prick av hans eget ord ska förgås. Han ska komma igen. Inte i förnedring. Inte med fem fiskare i sitt hov och med en åsna i täten; han kommer på den vita hästen — Guds Ord. Han har manteln doppad i blod, och han går ut för att vinna seger.

Vi får vara åsnor i Jesu tjänst till dess att vi har nått målet och fullbordat vår uppgift. Då tar han över och sänder de redskap och de medel och den myndighet som är nödvändiga vid inträdet till en fullständigt ny tidsålder.

SKOTTET I GÄVLE

forts. fr. sid. 17

till en kärleksfull Fader och Skapare. Han som än idag är densamme och sänder ut sitt Ord för att smälta det frusna och tända ett nytt liv. Och Ordet är än idag det kraftfulla utsädet som bär mångfaldig frukt där inte denna världens omsorger med kompromisser, högfärd och maktbegär tar udden av budskapet och hindrar oss från att bli Jesu sanna efterföljare. Endast Guds Ord förkroppsligat i vårt liv kan bära frukt. Vår kallelse är att vara lärjungar och göra lärjungar.

Det ser nästan ut som om skottet i Gävle då en punkare blev skjuten i benet blev upptakt till att vi fått kontakt med ett nytt missionsfält i vårt eget land. På plats efter plats kommer en skara udda ungdomar till maranatas möten. Kära prenumeranter och gamla, stabila kristna som läser detta: I många år har ni gottat er i predikningar och uppbyggliga helgelsemöten. Nu går vi in i en intensiv, uppförande evangelisationsperiod. Har vi något att förmedla till den som inte känner vår Jesus?

"Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet, under vilket du bor, och SPAR ICKE; förläng dina tältstreck och gör dina tältpluggar fastare. Ty du skall utbreda dig både åt höger och åt vänster, och dina avkomlingar skola taga hedningarnas ländar i besittning och åter befolka ödelagda städer." Jes. 54:2-3

GUD VILL DET! Amen.

RAGGAREN SOM...

forts. fr. sid. 20

Han har en enorm tro på Gud. Ett slags barnslig förtröstan som man kanske inte till att börja med förknippar med Bertil. Ett exempel får bevisa.

Vid en av sina många resor började bilmotorn hosta och hacka och såg ut att vilja strejka. Bertil, faktiskt inte särskilt teknisk, så raggare han varit, stannade bilen, öppnade motorhuven, slet i några sladdar och sen var det helt dött. Motorn reagerade inte ens.

En aning irriterade satt vi där medan trafiken rusade förbi. "Tja", sa Bertil, "Vi får väl stoppa en bil och be om hjälp".

Sagt och gjort. Hur otroligt det än låter var det vänner och "bröder" som satt i just den bil han stoppade. De hade både tekniska och andra resurser att laga bilen så att vi kunde komma vidare.

Tänk att man kan ha sån tur, tyckte vi. "Tur", sa Bertil förvånat och en aning indignerat. "Det är klart att Gud hjälper när vi är ute i hans ärenden".

Och i Guds ärenden har Bertil färdats många mil och varit med om många olika händelser. Han har inga planer på att minska sin aktivitet. Vare sig det gäller möten, radiosändningar, hotellet osv. så ställer han upp till hundra procent. Guds rike först, det gäller för Bertil och det har han också fortplantat till hela sin stora, glada familj.

TAG EMOT DET EVIGA...

forts. fr. sid. 18

aktad att vi höll honom för intet.

— Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsökt, tuklad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelser skull och slagen för våra missgärningars skull. Näps ten var lagd på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår blir vi helade.

— Vi gick alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg, men HERREN lät allas vår missgärning drabba honom. Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm som föres bort att slaktas, och lik ett får som är tyst inför den som klipper det. Ja, han öppnade inte sin mun. (Jes. 53:3-7)

I en sång heter det:

— O, tänk det var allt gjort för dig, o, tänk det var allt gjort för dig. För dig brast hans älskande hjärta, o, tänk det var allt gjort för dig.

Och det är just vad det är, du medvandrar i tiden. Just din börda, dina defekter och din synd bar han upp på korset, det drabbade honom för din skull.

Min vän, du är inget djur som vandrar omkring här helt mekaniskt och datoriskt. Du är en människa med själ och ande och tillhör Guds skapade verk, och därför angår detta dig personligen.

Det är ingen åsikt från min sida utan ett historiskt faktum. Skall du ta emot denna frälsande nåd som Gud erbjuder dig i Jesus Kristus, eller skall du för-

kasta den och förhärda dig. Detta är ingen skrämselpropaganda när jag säger dig att detta är den enda vägen för dig till frälsning undan den dom som kommer att gå över den värld som har förkastat Gud. Det är dock samtidigt den underbaraste väg du kan gå, för Jesus har kommit för att vi skall ha liv i överflöd.

I en annan sång heter det:

— Se, se, se och lev, en blick på den korsfäste giver dig liv, denna stund finnes liv ock för dig.

Jesus har lovat att han snart skall komma tillbaka och rycka dem som tillhör honom upp i luften honom till mötes (2 Tess. 4:16-17). Därför, ta emot detta liv medan du har tid, medan tillfälle ännu ges dig. Du har allt att vinna, inget att förlora. Gud välsigne dig!

25/9-3/10

MARANATA FOLKETS

höstkonferens i Gävle

ARNE IMSEN
tills. m. evangelister o. sångare. Pírimsskolans elever, föräldrar o. lärare fr. hela landet medv.

Premiärmöte LÖRD. 25/9 19.30
Sönd. 11.00, 15.00 o. 19.00
Månd.-Lörd. 12.00, 15.00 o. 19.30

HOTELL BALTIC

Holmparken — Drottninggat. 41

FÖRSAMLINGEN o. samhället i hem, skola o. förvärvsliv

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- Radio Maranatas sändningstider
- Mötestider
- Övrig verksamhet

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell, Klara
Toner bok- och musikshop, **Studio** för närradio,
Pilgrimsboden second-hand shop

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Box 3084, 161 03 Bromma.
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium
Adress: Villagatan 3, 632 30 Eskilstuna
Telefon: 016 - 14 69 64

Radio Maranata, 92,7 MHz

Postgiro: 88 88 56 - 2
Telefon: 016 - 14 69 64

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gärd, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gärdshyttans Gärd, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00

Stöd **Midnattsropet**
Postgiro 48 64 65-8

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress:
Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00, 18.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

Telefon: 019 - 964 72

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

MALMÖ

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 77 682)

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby

Telefon: 042 - 77 682

Postgiro: 58 32 01 - 9

Radio Maranata, 90,2 MHz

Telefon: 040 - 15 77 71

Bellevuebageriet, närbutik; Geijersg. 55, Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten

Adress: Warfingska Villan, Apotekargatan 17
413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz Telefon: 031 - 41 48 08

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön

(Annonser: Onsd. i Ostgöta Correspondenten)

Post- och besöksadress: Jacobslund, 590 60
Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 635 00

Välkommen till PARK HOTELL

- Lågprishotell med ekonomistandard
- Rök- alkohol- o. drogfritt!

Kyrkogatan 6, Jönköping
RING: 036/11 19 96

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Storfamiljen, Kortebovägen 49, 564 00 Bankeryd

Telefon: 036 - 787 49,

Radio Maranata, 98,5 MHz

Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping

Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

OSLO

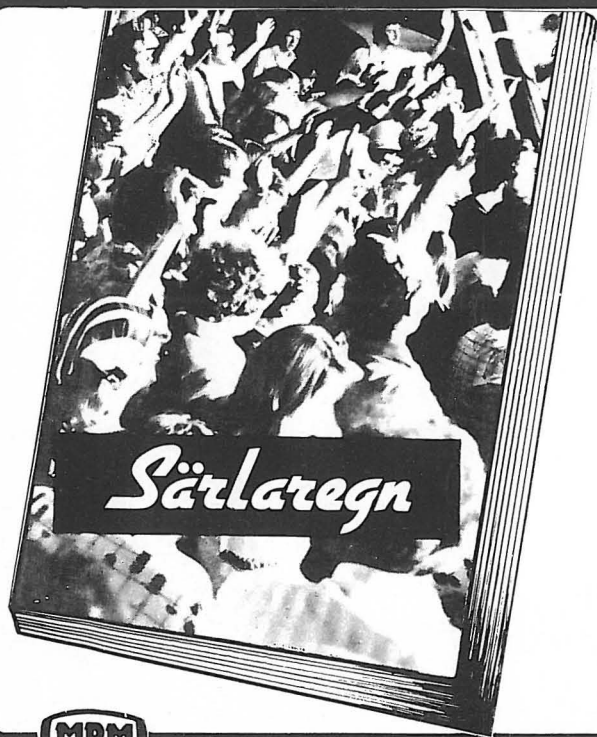
Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 218 24 59

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo

Telefon: 00947 - 218 24 59

ÄNTLIGEN! Nu kommer NYA SÄRLAREGN

— Maranatafolkets sångbok —

Pris: 25:- kr st (inkl. moms)

Format 90 x 143 mm
452 sånger

Sänd mig mot postförskott st Särlaregn à 25:- kr
(inkl. moms) + porto.

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel: /

Orderadress: Box 344 101 24 Stockholm Tel 08/235 230

Lönelser om den utslagne och den "úslagne" sonen

H

an sade: "En man hade två söner. Den yngste av dem sade till fadern: 'Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min'. Då skiftade fadern sin egendom mellan dem. Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett främmande land, och där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar. När han hade gjort av med allt, blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Han gick och tog tjänst hos en välbärgad man i det landet, och denne skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något. Då kom han till besinning och tänkte: 'Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare. Och han gav sig av hem till sin far. Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sönen sade: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son.' Men fadern sade till sina tjänare: 'Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.' Och festen började. Men den äldste sonen var ute på fälten. När han på vägen hem närmade sig huset, hörde han musik och dans. Han kallade på en av tjänarna och frågade vad som stod på. Tjänaren svarade: 'Din bror har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven därför att han har fått tillbaka honom välbehållen.' Då blev han arg och ville inte gå in. Fadern kom ut och försökte tala honom till rätta, men han svarade: 'Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Men när han kommer hem, din son som har levt upp din egendom tillsammans med horor, då slaktar du gödkalven.' Fadern sade till honom: 'Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi hålla fest och vara glada, för din bror var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.'"

(Ur Luk. 15:11-32)

Jesus